

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 1. julij 2005

Letnik XIII

Št. 7

Zahteva državnega sveta za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti zakona o dohodnini	2
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga Zakona o ustanovitvi Zgornje Savinjske in Šaleške pokrajine - druga obravnava	3
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o Radioteleviziji Slovenija - druga obravnava	3
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o spremembi in dopolnitvi zakona o socialnem varstvu - druga obravnava	5
Mnenje državnega sveta k predlogu rebalansa proračuna Republike Slovenije za leto 2005	6
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o dopolnitvi zakona o državnem svetu - skrajšani postopek	6
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalnih volitvah - skrajšani postopek	8
Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi - skrajšani postopek	8
Mnenja komisij državnega sveta	9
Sklepi državnega sveta ob obravnavnih vprašanjih in pobudah	15

Tretja alineja 1. odstavka 23. člena zakona o ustavnem sodišču - zahteva državnega sveta Ustavnemu sodišču Republike Slovenije za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti

Sklep državnega sveta v zvezi z zahtevo za oceno ustavnosti in zakonitosti zakona o dohodnini

Državni svet Republike Slovenije je na 34. seji, dne 17. 6. 2005, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 23. člena zakona o Ustavnem sodišču Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 15/94) sprejel

ZAHTEVO

za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti 133. člena Zakona o dohodnini (v nadaljevanju - ZDoh-1) (Ur. l. RS, št. 54/04 in 139/04) in

PREDLAGA,

da Ustavno sodišče Republike Slovenije ugotovi, da je 133. člen zakona o dohodnini v neskladju z ustavo.

Obrazložitev:

Zakon o dohodnini v 133. členu (v nadaljevanju Zdoh) določa: "Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona lahko izda minister pristojen za finance." 133. člen Zdoh predvideva izdajo podzakonskih predpisov. Pri tem ne določi, kateri podzakonski predpisi so potrebni za izvajanje posameznih členov Zdoh. Člen 152 Zdoh urejuje prenehanje in uporabo podzakonskih aktov. V prvem odstavku točke 1., 2. in 3. omenja uredbe. Uredbe izdaja vlada. Nadalje 152. člen Zdoh navaja konkretne podzakonske akte, količnik, pravilnik in odredbe.

Zakon o državni upravi (Ur. l. RS, št. 52/02 s spremembami in dopolnitvami) urejuje v 74. členu predpise uprave. Po prvem odstavku tega člena ministri izdajo pravilnike za izvrševanje zakonov, drugih predpisov in aktov državnega zbora, predpisov in aktov vlade in predpisov Evropske unije, če tako določa zakon pa tudi druge predpise. Po drugem odstavku istega člena se pravilnik izda, če tako določa zakon ali uredba ali če minister oceni da je izdaja pravilnika potrebna za namen iz prvega odstavka tega člena.

Zakon o upravi resnično pooblašča ministra, da lahko izda pravilnik po svoji presoji. V konkretnem primeru pa obravnavamo zakon o dohodnini. Davki so vrsta javnih dajatev, ki so ena od tipičnih značilnosti državne ureditve. Plačilo davkov je tako dolžnost državljanov kot davkoplačevalcev. Davki pa nikakor ne morejo biti predpisani poljubno. Davki posegajo v premoženje državljanov, to je v njihovo lastninsko pravico kot ustavno pravico. Sam sistem plačevanja davkov, višine davčnih stopenj, krog davčnih zavezancev, davčne olajšave pa zadevajo še druge človeške pravice kot pravico do izobraževanja, kulturno ustvarjanje, socialno

varnost in gospodarsko iniciativo. Zato nikakor ni dopustno, da se izvajanje zakona prepusti pristojnemu ministru, da bo izdajal podzakonske predpise po svoji presoji.

Zakon sprejme državni zbor. Zakon se mora uporabljati tako, kakršna je zakonodajalčeva volja. Kadar je potrebno, da bo zakon še bolj dorečen, zakonodajalec predpiše, da se izda konkreten podzakonski akt. Podzakonski akt pa mora biti točno predpisan za izvajanje, katerega člena zakonskega besedila se bo izdal, kateri upravni organ ga bo izdal in kakšne vrste podzakonski akt bo izdan. Upravni organ lahko samo dopolni voljo zakonodajalca v skladu s sprejetim navodilom le tega. Nikakor pa ne more upravni organ sam ocenjevati, katere podzakonske akte bo sprejel. Na ta način upravni organ ne bo več upravni organ, ki izvršuje predpise, ampak bo že dobil vlogo samega zakonodajalca, ki razlaga vsebino zakona. To pa je nedopustno, da bi upravni organ prevzel zakonodajalčevo pristojnost.

Osnovno pravilo usklajenosti upravnih aktov je določeno v prvem odstavku 153. člena Ustave RS, po katerem morajo zakoni, podzakonski predpisi in drugi splošni akti biti v skladu z ustavo. Podzakonski predpisi in drugi splošni akti morajo biti v skladu z ustavo in zakonom. Podzakonski akti pa nikakor ne morejo in ne smejo posegati v človeške pravice. Uresničevanje človeških pravic temelji neposredno na ustavi, kar poudarja člen 15 Ustave RS. Z zakonom je mogoče predpisati način uresničevanja človeških pravic in temeljnih svoboščin, če tako določa ustava ali če je to nujno zaradi same narave posamezne pravice ali svoboščine. Človekove pravice so lahko omejene samo s pravicami drugih in v primerih, ki jih določa ustava.

Člen 133 zakona o dohodnini podaja osnovo za poseganje v človeške pravice, za kar ni nobene podlage. Podzakonski akti, ki se izdajo po svobodnem prepričanju predstavljajo arbitrarno delovanje državnega organa in ne zakonito delovanje kot temeljno pravilo urejenega pravnega reda. Podzakonski akti izdani po svojem prepričanju omogočajo svojevoljno upravno razlago zakona in poseganje v človeške pravice tako na področju lastnine, podjetniškega delovanja, kulture, izobraževanja in socialne varnosti.

Državni svet predlaga, da Ustavno sodišče to zahtevo obravnava kot prednostno.

Druga alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o ustanovitvi Zgornje Savinjske in Šaleške pokrajine - druga obravnava EPA 105-IV

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o ustanovitvi Zgornje Savinjske in Šaleške pokrajine (ZUZSSP)- druga obravnava

Državni svet je ob obravnavi predloga zakona o ustanovitvi Zgornje Savinjske in Šaleške pokrajine ugotovil, da ima predlog zakona osnovo v 143. členu Ustave Republike Slovenije.

Državni svet je ob tem sprejel naslednja **sklepa**:

1. Državni svet predlaga Vladi Republike Slovenije in Službi vlade za lokalno samoupravo in regionalno politiko, da v državni

zbor do 1. septembra 2005 predloži predlog za začetek postopka za spremembo 121., 140. in 143. člena Ustave Republike Slovenije, ki bo omogočil ustanovitev pokrajin na celotnem območju Republike Slovenije in opredelil način ustanavljanja pokrajin ter izvedbo prenosa nalog iz državnega na regionalni nivo.

2. Državni svet predlaga Vladi Republike Slovenije in Službi vlade za lokalno samoupravo in regionalno politiko, da do 1. septembra 2005 pripravi izhodišča za sistemsko ureditev decentralizacije in uvedbo drugega nivoja lokalne samouprave.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Darko Fras.

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o Radioteleviziji Slovenija - druga obravnava EPA 206

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o Radioteleviziji Slovenija (ZRTVS-1) - druga obravnava

Državni svet v načelni razpravi meni, da mora novi zakon zagotoviti, da bo RTV Slovenija v celoti izpolnjevala svoje poslanstvo in delovala skladno z zasnovano osrednje nacionalno informativne, kulturne in izobraževalne institucije. Pri tem je pomembno, da se z zakonom zagotovi možnost objavljanja stališč in interesov vseh političnih skupin in vseh oblik civilne družbe tako, da se vsem omogoči sodelovanje pri programski politiki RTV, še posebej naj se zagotovi odprtost informativnega programa. Po mnenju državnega sveta lahko zakon to omogoči le s takšno organiziranostjo delovanja in vodenja, da ta pomembni javni zavod ne bo podrejen nobeni politični usmeritvi ali skupini.

Državni svet ugotavlja, da novi zakon predvsem spreminja sestavo in pristojnosti organov RTV in predvideva organiziranje tako programskega kot nadzornega sveta RTV z drugačno sestavo in drugimi pristojnostmi od veljavnega zakona.

Zato je državni svet oblikoval naslednje **konkretne pripombe**:

K 4. členu:

V 4. členu se doda novi tretji odstavek, ki se glasi:

“(3) Ustvarjanje, pripravljane in dodajanje lokalnih in regionalnih vsebin ter predstavitev interesov pokrajin izvajajo tudi lokalni, regionalni in študentski radijski in televizijski programi s statusom posebnega pomena v skladu z določili Zakona o medijih.”

Obrazložitev:

Lokalni, regionalni in študentski radijski in televizijski programi s statusom posebnega pomena so pomembna dopolnitev programskih vsebin javne službe, ki jo izvaja RTV Slovenija. Pomembni so zlasti za uresničevanje pravic državljanov do obveščenosti in svobode izražanja predvsem o vsebinah, ki so povezane z življenjem, dogajanjem in problemi prebivalstva v lokalnem in regionalnem okolju, s čimer pomembno prispevajo k uresničevanju 39. člena Ustave Republike Slovenije. Soustvarjajo razmere za skladnejši regionalni razvoj, so podpora zadovoljevanju in uveljavljanju specifičnih interesov ljudi na določenem območju in vključujejo programske vsebine, povezane z delom in življenjem narodnih, etničnih in verskih skupnosti, ki živijo v določenih okoljih. Posebno skrb namenjajo ohranjanju tradicije, ljudskega izročila in narečij. V obmejnih okoljih so nepogrešljiv dnevni stik slovenske manjšine z matičnim narodom in so med Slovenci v zamejstvu tudi zelo dobro sprejeti in poslušani. V vseh lokalnih in regionalnih RTV programih s statusom predstavljajo te in druge za lokalno in

regionalno skupnost pomembne vsebine najmanj 30 % programskega časa. Priprava teh vsebin je strokovno zahtevna in bistveno dražja od vsebin, ki jih posredujejo tako imenovani komercialni radijski in televizijski programi. Ravno zaradi cenovne konkurenčnosti slednjih na oglaševalskem trgu lokalni, regionalni in študentski RTV programi s statusom posebnega pomena samo z oglaševalskimi prihodki ne morejo ohraniti zahtevane vsebinske strukture. Zgolj z oglaševalskimi prihodki ti programi ne morejo preživeti, zato obstaja resna nevarnost, da bo večina od 17 radijskih in 7 televizijskih lokalnih, regionalnih in študentskih RTV programov prisiljena spremeniti programsko strukturo in programske vsebine bistveno osiromašiti. Izdajatelji bodo že v letošnjem letu prisiljeni odpustiti novinarje in druge ustvarjalce programskih vsebin, nekateri lastniki pa so že začeli s prodajo. Lastniška struktura lokalnih in regionalnih RTV programov posebnega pomena je bila doslej zelo raznolika. Glede na neurejene razmere je velika nevarnost, da se še ta del radijskih in televizijskih programov znajde v že obstoječih lastniških RTV mrežah, kar po naši presoji ne more biti v interesu enakomernega ekonomskega in kulturnega razvoja Slovenije. Pomembno je tudi, da imajo vsi RTV programi posebnega pomena sedež zunaj glavnega mesta in so pomemben del medijske podobe Slovenije, ki bi bila z njihovim programskim preoblikovanjem bistveno osiromašena. Več kot polovica izdajateljev teh programov deluje oziroma ima sedež na demografsko ogroženih in obmejnih območjih države.

K 11. členu:

V 11. členu se na koncu drugega odstavka črta piko in doda besedilo:

“in druge oblike verske propagande, katerih namen je vplivati na versko opredelitev gledalcev in poslušalcev.”

Obrazložitev:

Propaganda ni le plačan oglas, temveč tudi druge oblike prikrite propagande, ki očitno priporočajo določeno versko opredelitev ali drugo odsvetujejo. Novo besedilo bo tako uravnoveženo tudi z besedilom tretjega odstavka 10. člena, ki govori o politični propagandi.

K 17. členu:

1. V 17. členu se v petem odstavku v sedma alineja spremeni tako, da se glasi:

“- enajst članov imenuje Državni zbor Republike Slovenije na predlog univerz in fakultet ter društev, zvez društev oziroma njihovih organizacij, zlasti s področja umetnosti, kulture, znanosti in novinarstva ter drugih organizacij civilne družbe, razen političnih strank in njihovih organizacijskih oblik.”

Obrazložitev:

S to konkretno pripombo se predlaga črtanje druge vrstice sedme alineje “na predlog gledalcev in poslušalcev programov RTV” zato, ker je treba dati prednost za imenovanje strokovno priznanih oseb, kot so navedene v prvem odstavku 17. člena in za katere je primerneje iskati predloge preko pooblaščenih predlagateljev. S tem bi se lahko izognili očitkom, da državni zbor izbira člane programskega sveta RTV izmed 100 in več kandidatov na predlog gledalcev in poslušalcev po političnih kriterijih. Število 11 članov pa je zmanjšano iz 16 zaradi predloga (pod točko 4), da jih 5 imenuje državni svet.

2. V 17. členu se v sedmi alineji petega odstavka v četrti vrstici za besedo “znanosti” doda vejica in beseda “inženirstva” in nato nadaljuje z besedilom.

Obrazložitev:

SAZU do sedaj ni zastopala inženirjev in tudi sedaj ni pooblaščen, da bi jih. Zastopa le zelo maloštevilne inženirje, ki so se uveljavili kot znanstveniki, ne pa tistih, ki delajo na področju inženirstva in tehnologije, in zato je treba zastopnost tega področja posebej izpostaviti.

3. V 17. členu se v petem odstavku doda nova osma alineja, ki se glasi:

“- pet članov imenuje (predlaga) Državni svet Republike Slovenije na predlog interesnih skupin delodajalcev; delojemalcev; kmetov, obrtnikov in samostojnih poklicev; negospodarskih dejavnosti in predstavnikov lokalnih interesov.”

Obrazložitev:

Narava in pristojnosti, ki jih s predlogom novega zakona lobira programski svet RTV Slovenija, naravnost nakazuje potrebo po zastopnosti nepolitičnih, civilnih in strokovnih interesov pri odločanju o osrednjem javnem mediju. Državni svet pa je po svojem ustavnem in zakonskem položaju prav stičišče takšnih interesov in mesto artikulacije javnega vpliva.

K 24. členu:

V 24. členu se drugi stavek prvega odstavka spremeni tako, da se glasi:

“Vlada imenuje osem članov, zaposleni v javnem zavodu RTV Slovenija pa na neposrednih volitvah izmed sebe izvolijo tri člane.”

Obrazložitev:

V primeru sestave nadzornega sveta RTV Slovenija je glede na njegove pristojnosti iz 25. člena jasno, da mora biti Vlada Republike Slovenije odgovorna za njegovo poslovanje in finančni nadzor in ne Državni zbor Republike Slovenije, zato se imenovanje petih članov v državnem zboru črta in se s tem število članov, ki jih imenuje Vlada Republike Slovenije, poveča.

K 28. členu:

1. V 28. členu se prva alineja prvega odstavka spremeni tako, da se glasi:

“- iz plačil RTV-prispevka (v nadaljevanju besedilu: prispevek)”.

2. V 28. členu se v drugem odstavku doda nova četrta alineja, ki se glasi:

“- del stroškov za izgradnjo, vzdrževanje in obratovanje omrežja za oddajanje in razširjanje programov RTV Slovenija in stroški za izgradnjo, vzdrževanje in obratovanje omrežja za oddajanje in razširjanje programov posebnega pomena za Republiko Slovenijo skladno z Zakonom o medijih.”

3. V 28. členu se v tretjem odstavku doda nov drugi stavek, ki se glasi:

“Tri odstotke prispevka se nameni za sofinanciranje ustvarjanja in pripravljanja lokalnih in regionalnih vsebin ter predstavitev interesov pokrajin v lokalnih, regionalnih in študentskih radijskih in televizijskih programih s statusom posebnega pomena v skladu z določili Zakona o medijih, na osnovi kriterijev in na način, določen z uredbo Vlade RS.”

Obrazložitev:

3 % RTV-prispevka, ki bi ga namenili za sofinanciranje lokalnih in regionalnih RTV-programov posebnega pomena, ne morejo vplivati na poslabšanje materialnega položaja javne službe RTV Slovenija ne na njegovo finančno samostojnost in tudi ne morejo povzročiti ogroženosti programske in organizacijske samostojnosti zavoda, saj gre v proračunu RTV Slovenija za minimalna sredstva v okviru enega od zakonskih virov, iz katerih se financira dejavnost RTV Slovenija. V zadnjih nekaj letih je javni zavod zlasti na področju oddajnikov in zvez pridobil dodatne komercialne vire sredstev in iz te dejavnosti ustvarja iz leta v leto večje dobičke, RTV-prispevek pa zaradi tega ni bil zmanjšan. Na področju oglaševanja obstajajo številne neizkoriščene možnosti, saj zakon o medijih v enaki višini omejuje obseg oglaševanja za programe RTV Slovenija kot za lokalne in regionalne RTV-programe posebnega pomena, s tem, da ima RTV Slovenija po zakonu še dodatno možnost zaslužka s TV-prodajo, to pa lokalnim in regionalnim RTV-programom posebnega pomena ni dovoljeno. RTV Slovenija bi lahko dosegla bistveno večje prihodke iz oglaševanja, če na trgu ne bi povzročala zmede in neljalne konkurence z nerealno visokimi popusti na veljavne cenike. Nam dostopne analize tudi kažejo, da je bilo zaposlovanje v Javnem zavodu RTV Slovenija neracionalno in naj bi blizu 20 % zaposlenih delalo malo, nekateri celo nič. S prerazporeditvijo minimalnega dela RTV-prispevka za sofinanciranje lokalnih in regionalnih RTV-programov posebnega pomena bi bil dosežen neprimerno večji programski in finančni učinek tega dela prispevka, saj bi z njim omogočili vsebinsko kakovostno informiranost na lokalni in regionalni ravni izdajateljem, ki so razpršeni po vsej državi, kakšne javni zavod RTV Slovenija objektivno ne more zagotavljati v svojih programih - zaradi časovnih omejitev in zaradi vsebinske nezanimivosti lokalne problematike za vso slovensko javnost. Z dopolnjevanjem javnega servisa na lokalni in regionalni ravni bi bil proračun RTV Slovenija v bistvu razbremenjen.

Da ne bi prišlo do prenehanja delovanja izdajateljev lokalnih, regionalnih in študentskih programov s statusom posebnega pomena, predlagamo zakonodajalcu, da tem programom zagotovi preživetje z minimalno podporo iz javnega vira. Po naši presoji je najbolj realen, stabilen, vsebinsko primeren in transparenten vir sofinanciranja delež v RTV-prispevku v višini 3 % prispevka, kar v strukturi prispevka mesečno znaša 80 tolarjev na zavezanca za plačevanje prispevka. Naši dodatni argumenti so poslušnost in gledanost teh programov pa tudi prepričanost večine naših poslušalcev in gledalcev, da že zdaj RTV prispevek plačujejo tudi za svoje lokalne in regionalne programe. Ker so ti programi po vsebini dopolnitev javne službe na lokalni in regionalni ravni in

pomembno prispevajo k uresničevanju v 39. členu Ustave zagotovljenih pravic do svobode izražanja vsakomur in uresničevanje pravice do obveščeniosti vsem državljanom, so po naši oceni predlagane dopolnitve zakona o RTV Slovenija utemeljene in ustavno dopustne.

K 44. členu:

44. člen se črta.

Obrazložitev:

V Odločbi št. U-I-106/01-27 z dne 5. 2. 2004 je Ustavno sodišče v 16. točki navedlo, da se ni spuščalo v vprašanje, ali lahko zakonodajalec predpiše uporabo prispevka tudi za namene iz drugega odstavka 82. člena Zmed, tako da Odločba ne vsebuje odločitve, da je RTV-prispevek ustavno sporen vir za sofinanciranje lokalnih in regionalnih RTV-programov posebnega pomena. Potem, ko je Ustavno sodišče na pobudo javnega zavoda RTV Slovenija razveljavilo del 82. člena zakona o medijih in s tem kot vir sofinanciranja 3 % RTV-prispevka, za vsebinsko pripravo ni več stabilnega javnega vira sofinanciranja. Ustavno sodišče je sicer napotilo zakonodajalca, da ta problem razreši do septembra 2004, vendar se to ni zgodilo. Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti v 82. členu zakona o medijih razveljavilo besede "in RTV- prispevka", začetek učinkovanja razveljavitve pa je odložilo za sedem mesecev. S tem je Ustavno sodišče zakonodajalcu naložilo in dalo možnost, da na ustavno skladen način uredi sofinanciranje priprave programskih vsebin lokalnih in regionalnih ter študentskih radijskih in TV-programov. Zakonodajalec ni postopal skladno z napotilom v ustavni odločbi in v predpisanem roku ni pripravil ustavno dopustnih rešitev financiranja omenjenih programov, tako da ti programi še vedno nimajo ustreznega in stabilnega vira financiranja.

Državni svet nasprotuje razširitvi z novim posebnim nacionalnim programom, namenjenim izključno sprotne informiranju javnosti o delovanju slovenskega parlamenta.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Anton Peršak.

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o spremembi in dopolnitvi zakona o socialnem varstvu - druga obravnava EPA 197-IV

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o spremembi in dopolnitvi zakona o socialnem varstvu (ZSV-D) - druga obravnava

Državni svet je bil seznanjen s predlogom za spremembo in dopolnitev zakona o socialnem varstvu, ki ga je pripravila Skupnost občin Slovenije in s katerim želi prenesti financiranje pravice do izbire družinskega pomočnika iz proračuna občin na proračun države ter mnenjem Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, ki takega predloga zakona **ne podpira**.

Državni svet podpira predlagano razrešitev financiranja družinskega pomočnika na način, da se iz državnega proračuna povrne stroški za družinskega pomočnika tistim občinam, v katerih le-ti presegajo načrtovani obseg, dokler Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve ne bo vložilo svojega predloga zakona, s katerim bo to problematiko celoviteje uredilo. Državni svet verjame, da v zakonskem predlogu ni rešena celotna problematika, vendar se bo do novih rešitev lahko opredelil šele, ko bo Vlada Republike Slovenije pripravila svoj predlog.

Državni svet ugotavlja, da je novela zakona o socialnem varstvu (Uradni list RS, št. 2/04), ki je stopila v veljavo 1. 2. 2004, uvedla novo socialno pravico, to je pravico do izbire družinskega pomočnika. Za plačnika te socialno varstvene storitve so po zakonu pristojne občine. Ob sprejemanju novele zakona o socialnem varstvu

so bile izdelane analize v zvezi s finančnimi posledicami uvedbe pravice do družinskega pomočnika, v katerih pa ni bil upoštevan amandma, ki je bil sprejet na državnem zboru in ki je pravico do izbire družinskega pomočnika razširil še na starejšo populacijo. Pri izplačevanju sredstev za družinske pomočnike so se posamezne občine znašale v nemogočem finančnem položaju, saj v svojih občinskih proračunih nimajo sredstev za izplačevanje finančnih zahtevkov družinskih pomočnikov. Struktura uporabnikov pravice do izbire družinskega pomočnika je od občine do občine različna, najbolj so obremenjene občine z veliko stopnjo brezposelnosti in z velikim deležem kmečkega prebivalstva, ki še zlasti finančno niso sposobne izplačevati teh bremen.

Državni svet je bil seznanjen tudi z drugimi nedoslednostmi, ki

zadevajo dosedanje zakonsko ureditev družinskega pomočnika. Tako občine ugotavljajo, da v procesu odločanja sploh niso stranke v postopku, ampak zgolj plačnice storitev. Da bi morale tudi občine imenovati svojega predstavnika v komisije, ki jih imenuje minister pristojen za socialno varstvo (po 18.f členu zakona o socialnem varstvu je teh komisij za celotno območje Republike Slovenije 6). Na podlagi mnenja te komisije pristojni center za socialno delo odloči o izbiri določene osebe za družinskega pomočnika in v občinah ugotavljajo, da v nekaterih primerih ni izbrana primerna oseba. V državnem proračunu tudi niso zagotovljena sredstva za tekoče delo komisij.

Za poročevalko je bila določena državna svetnica Marija Perkovič.

Mnenje državnega sveta k predlogu rebalansa proračuna Republike Slovenije za leto 2005 EPA 236-IV

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu rebalansa proračuna Republike Slovenije za leto 2005 (Rb2005)

Vlada Republike Slovenije je s predlogom rebalansa proračuna za leto 2005 posegla v sredstva Državnega sveta Republike Slovenije kot nevladnega proračunskega uporabnika, ki z načrtovanimi in v proračunu za tekoče leto potrjenimi sredstvi zagotavlja uresničevanje z ustavo, zakonom in drugimi podzakonskimi akti določenih nalog državnega sveta.

Zmanjšanje sredstev za plače zaposlenih za 18 milijonov SIT ni rezultat predhodnega usklajevanja med Vlado Republike Slovenije in Državnim svetom Republike Slovenije, pač pa enostranska odločitev Vlade Republike Slovenije, sprejeta na podlagi dosežene realizacije izplačil v obdobju januar-april 2005 in vladne ocene do konca leta, pri čemer je že upoštevana tudi predlagana novela zakona o državnem svetu, s katero se nedvoumno ukinja poklicno opravljanje funkcije predsednika državnega sveta.

Zmanjšanje postavke v predlogu rebalansa proračuna za 18 milijonov SIT pomeni oblikovanje sredstev v višini, ki ne pušča praktično nobenega manevrskega prostora za izvajanje vseh nalog, ki jih v okviru svojih, z ustavo določenih pristojnosti, opravlja državni svet. Takšno zmanjšanje sredstev bi zahtevalo upoštevanje 12. točke 2. člena zakona o javnih financah, ki določa, da je treba ukrepe, ki imajo pomembne finančne posledice, utemeljiti z analizo stroškov in koristi.

Državni svet meni, da ni sprejemljivo, da vlada v svoji obrazložitvi predloga rebalansa proračuna med drugim izhaja iz predpostavke, da bo predlagana novela zakona o državnem svetu, s katero se ukinja poklicno opravljanje funkcije predsednika državnega sveta, šele sprejeta in uveljavljena s 1. 6. 2005. Državni svet ugotavlja, da omenjena novela še vedno ni vložena v zakonodajni postopek, zato je sklicevanje na akt, ki še ni stopil v veljavo, v nasprotju z načeli pravne države. Vlada Republike Slovenije bi morala s spremembo zakonodaje predhodno urediti položaj poklicnega opravljanja dela predsednika državnega sveta ter šele po temeljiti pripravi in spremembi zakonodaje določiti nov obseg sredstev za delo državnega sveta, ki bi ustrezal z zakonom na novo določenemu statusu predsednika državnega sveta. Pri tem bi morala vlada v predlogu rebalansa zagotoviti dodatna sredstva, saj ima član državnega sveta v skladu z 62. členom veljavnega zakona o državnem svetu pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka v zvezi z opravljanjem funkcije.

Mnenje državnega sveta k predlogu zakona o dopolnitvah zakona o državnem svetu - skrajšani postopek EPA 251

Državni svet Republike Slovenije je na 34. seji, dne 17. 6. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o dopolnitvah zakona o državnem svetu (ZDSve-A) - skrajšani postopek

Državni svet **ne podpira** predloga zakona o dopolnitvah zakona o državnem svetu.

Državni svet opozarja, da bo z ukinitvijo profesionalne funkcije predsednika državnega sveta trpela kakovost dela državnega sveta in njegove ustavno določene pristojnosti.

Obrazložitev

Državni svet Republike Slovenije se ne strinja z vsebino predloga zakona o dopolnitvi zakona o državnem svetu (EPA 251-IV), ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije. Predlog dopolnitve zakona namreč s svojo predlagano vsebino bistveno posega v nemoteno opravljanje dela državnega sveta in ne ponudi pravih pravnih argumentov za dopolnitev zakona.

Ustava ureja državni svet v členih od 96. do 101. člena in v drugem odstavku 96. člena določa, da organizacijo državnega sveta ureja zakon. Pregled določb ustave, ki se nanašajo na državni svet in predvsem določb ZDSve pokaže, da imajo vsi člani državnega sveta enake pravice in dolžnosti razen predsednika državnega sveta, ki ima poleg pravic in obveznosti članov državnega sveta še dodatne naloge, ki so povezane z delom in vodenjem državnega sveta ter s sodelovanjem s predsednikom državnega zbora in drugimi državnimi organi (44., 53. do 56. člen ZDSve). Načina plačila za opravljanje teh nalog predsednika ZDSve ne ureja (*to je ugotovilo tudi Ustavno sodišče RS v svojem sklepu št. U-I-428/02-7 z dne 18.11.2004*).

V konkretnih razmerah dela si je težko predstavljati, da bi predsednik državnega sveta funkcijo opravljal nepoklicno, saj ne bi mogel opraviti vseh obveznosti. Zaradi navedenega za opravljanje funkcije predsednika ni možno predvideti zgolj ustrezno večje nadomestilo oziroma povračilo, v sorazmerju z izgubljenim zaslužkom zaradi opravljanja funkcije ter ustrezno večjimi stroški, ki so povezani s funkcijo. Ustrezno večje nadomestilo ni smiselno za predsednika, ki večino delovnega časa porabi za državni svet, poleg tega pa uporaba nadomestila za izgubljeni zaslužek ni možna, če bi bil predsednik upokojen (če bi bil upokojen, bi prejemal pokojnino in njegovo opravljanje nepoklicne funkcije bi bilo popolnoma humanitarne oziroma karitativne narave) ali nezaposlen.

Največkrat je zaslediti, da se čast povezuje s popolno brezplačnostjo (kar ne drži že po sedaj veljavnem ZDSve). Nasprotje od častnega dela je nečastno, ne pa brezplačno. Čast in brezplačnost sta bila povezana samo v rimskem Senatu in delno v angleškem Domu Lordov (tudi za slovenske javne uslužbenke, ki jih je prek 34.000 velja po Zakonu o javnih uslužbencih načelo častnega ravnanja, pa kljub temu prejemajo plačo). Oba sta zastopala predvsem aristokracijo z velikimi posestvi in drugim bogastvom, kar je tudi razlog, da plačila niso potrebovali, hkrati pa so svoje premoženje preko svojega dela v teh organih varovali in celo povečevali. Največkrat se angleški Dom Lordov prikazuje kot najbolj tradicionalen model dvodomnosti, v katerem opravljajo Lordi svoje delo popolnoma brezplačno, kar ne drži. Dvanajst funkcij v tem organu prejema plačo (ker je Lordov na enakih funkcijah več, je

dejanskih plač več)¹. Tudi izmed 240 delegatov, ki so v skupščini SRS opravljali "častno družbeno funkcijo" jih je 70 opravljal funkcijo poklicno.

Dodatne naloge predsednika so bile vnesene v ZDSve predvsem zaradi nemotenega delovanja državnega sveta; nemoteno delo DS pa je vsekakor tudi v javnem interesu. Zgodovinske ugotovitve in zakonodaja iz drugih področij kaže, da pomeni čast predvsem ugled, spoštovanje, občutek velike moralne vrednosti. Določbe 62. člena ni možno nedvoumno za vse ugotoviti niti s pomočjo metod razlage² niti s stališča predvidljivosti na položaj sedanjih in bodočih državnih svetnikov. Določbe drugih predpisov (npr. Zakon o lokalni samoupravi) kažejo, da čast ni dejavnik, ki bi šele omogočal delo (občinskih svetnikov) na tem področju, pač pa pride v poštev šele pri presoji posameznih dejanj posameznikov, kjer se lahko uporabi kot merilo presoje kvalitete opravljenega dela (npr. Zakon o javnih uslužbencih, Zakon o sodiščih).

Ob zgodovinskem dejstvu, da je bil ZDSve napisan v hudi časovni stiski, ki je v določenih delih zaradi tega pomanjkljiv in nedorečen³, da pa je *državni svet ustavni organ*, v katerem ima *predsednik državnega sveta* že po sedaj veljavnem ZDSve *dodatne naloge in obveznosti*, ki so celo *urejene v ločenih poglavjih* (II. in III. drugega dela zakona- splošne določbe in delo državnega sveta) *od ostalih svetnikov* (IV. poglavje - pravice in dolžnosti članov državnega

sveta - tu je tudi umeščen "sporni" 62. člen), se predlaga tudi gornja rešitev, ki bi odpravila sedanje stanje negotovosti. Tu je tudi bistvena napaka dopolnitve zakona, ki je predlagana: predsednik ima *dodatne naloge*, različne od ostalih članov državnega sveta, zato so *urejene tudi v drugem poglavju*, kot so naloge članov; če vladna stran trdi, da je popolnoma samoumevno, da je predsednik DS samo član DS kot vsi ostali, katerih funkcija je častna po 62. členu ZDSve - zakaj predlog dopolnitev zakona dopolnjuje 43. člen in zakaj je torej sploh potrebno dopolnjevati zakon, če naj bi bil protiušten poslovnik (kar ni nihče dokazal)?

Za poročevalca je bil določen državni svetnik mag. Adolf Zupan.

¹ Glej Ministerial and Other Pensions and Salaries Act iz leta 1991 in The Ministerial and other Salaries Order iz leta 2001. Trenutna višina plač je dostopna na strani: http://www.parliament.uk/faq/pay_faq_page.cfm#pay6.

² Kaj je s častnostjo opravljanja funkcije menila tridomna skupščina leta 1992 (ki je sprejela Zakon o državnem svetu), v kateri je skoraj tretjina "častnih" delegatov poklicno opravljala funkcijo, ostaja tako nerešeno vprašanje. Tudi v predlogu za izdajo ZDSve (Poročevalec št.10 z dne 14.5.1992, str. 15) je glede častnosti samo prepisan 62. člen ZDSve. Pravni pomen časti izhaja iz *ius honorum*, ki predstavlja po rimskem pravu predvsem pravice, ki izhajajo iz polnopravnega državljanstva. Rimski polnopravni državljani so imeli med ostalimi pravicami tudi pravico do državne službe (*ius honorum*), ki je omogočala napredovanje po njenih hierarhičnih stopnjah (*cursum honorum*). *Ius honorum*, ki so jo uživali magistrati je bila povezana predvsem z njihovo absolutno močjo (*imperium*).

³ Eden glavnih piscev ZDSve dr. Franc Grad, je 2.2.2005 na televizijski oddaji TVS (Omizje) izjavil, da mu je bilo ob pisanju ZDSve popolnoma samoumevno, da bo imel predsednik profesionalno funkcijo; drugače si je tudi ni predstavljal. Svoje mnenje je ponovno poudaril na radijski oddaji "Studio ob 17-ih" dne 8.6.2005, saj je nesprejemljivo, da bi imel organ, ki je določen že na ustavnih ravni, neprofesionalnega predsednika.

Mnenje državnega sveta k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalnih volitvah - skrajšani postopek EPA 234-IV

Državni svet Republike Slovenije je na 34. seji, dne 17. 6. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalnih volitvah (ZLV-E) - skrajšani postopek

Državni svet **podpira** predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalnih volitvah, ki ureja volilno pravico državljanov Evropske unije na lokalnih volitvah v skladu z Direktivo št. 94/80/EC in na podlagi spremenjenega 43. člena ustave določa ukrepe za spodbujanje enakih možnosti moških in žensk pri kandidiranju na volitvah v organe lokalnih skupnosti.

Državni svet opozarja, da zgolj zakonsko normiranje ukrepov za odstranitev ovir za uresničevanje enakih možnosti za moške in ženske pri kandidiranju na lokalnih volitvah oziroma ukrepov za večjo udeležbo žensk v političnem življenju še ne pomeni izvolitve večjega deleža žensk v občinskih organih, ampak je treba hkrati tudi okrepiti družbeno zavest v smeri vzpodbujanja žensk k sodelovanju na volitvah.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Darko Fras.

Mnenje državnega sveta k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi - skrajšani postopek EPA 248

Državni svet Republike Slovenije je na 34. seji, dne 17. 6. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi (ZLS-M) - skrajšani postopek

Državni svet **podpira** predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi.

V zvezi s predlaganimi spremembami glede pogojev za ustanavljanje občin državni svet ugotavlja, da število prebivalcev ni edino merilo za ugotavljanje sposobnosti občine za kvalitetno in racionalno opravljanje ustavnih in zakonskih nalog, ampak so pomembni tudi vsebinski pogoji (npr. ekonomska moč). Po njegovem mnenju je velik interes za ustanavljanje novih občin tudi posledica nizke stopnje participacije občanov pri soodločanju o investicijah v lokalno infrastrukturo, ki so zlasti v razvojno bolj ogroženih območjih za občane življenjskega pomena (npr. cestna, komunalna infrastruktura), in neustreznega sistema financiranja občin.

Državni svet opozarja na drugo alineo drugega odstavka novega 90. b člena (13. člen), saj ne podpira predlaganega razloga za predčasno razrešitev župana. Predlagana rešitev, da se župana lahko predčasno razreši, če je pristojni organ s pravnomočno odločbo ugotovil, da nezakonito razpolaga s premoženjem, je preveč posplošena in nejasna ter ne omogoča ugotavljanja teže kršitve v povezavi z javnim interesom. Poleg tega državni svet ugotavlja, da predlagana vsebina te alinee ne zajema primera, ko župan nenamensko porablja proračunska sredstva, s čimer je povezana pravilnost in smotrnost poslovanja, kar pa je v pristojnosti računskega sodišča, ki pa ne izdaja odločb. Zato je treba opredeliti razlog za razrešitev župana tako, da bo razvidno, kateri primeri nezakonitega razpolaganja z občinskim premoženjem so zajeti.

Državni svet je oblikoval naslednje **konkretne pripombe**:

K 10. členu:

V drugem odstavku 10. člena se na koncu doda naslednji stavek:

“Statut občine lahko tudi določi, da so pravni posli do določene vrednosti, ki jih sklene ožji del občine, veljavni brez predhodnega soglasja župana.”

Obrazložitev:

Predlagana sprememba krajevnim skupnostim, kot ožjim delom občin, onemogoča vsakršno sklepanje pravnih poslov, če tega predhodno ne odobri župan, kar po mnenju državnega sveta pomeni nižji nivo sodelovanja ljudi pri soodločanju in posledično ukinjanje krajevnih skupnosti in tudi ponovne pritiske na ustanavljanje novih občin. Državni svet se sicer zaveda, da v praksi prihaja do zlorab, saj so se sklepali pravni posli večje vrednosti brez vednosti župana oziroma zagotovljenih sredstev v občinskem proračunu, zaradi česar je bila oškodovana občina. Na drugi strani pa državni svet ugotavlja, da je predlog preveč omejujoč za sklepanje pravnih poslov manjše vrednosti, zato predlaga dopolnitev, ki bi omogočala, da lahko občina s statutom določi vrednost pravnega posla, ki ga lahko ožji del občin sklene brez predhodnega soglasja župana.

K 14. členu:

V drugem odstavku 14. člena se besede “Obvezno vsebino” nadomestijo z “Obvezne sestavine”.

Obrazložitev:

Predlagana sprememba pomeni boljšo dikcijo in omogoča nadzornemu odboru, ki je samostojen organ lokalne skupnosti, da poleg obveznega dela poročila predloži tudi svoje morebitne ugotovitve.

K 29. členu:

1. V tretji alineji prvega odstavka novega 90. b člena se za besedo "trikratnem" doda beseda "zaporednem".

Obrazložitev:

Državni svet podpira rešitev, da je lahko občinski svet razrešen, če se v posameznem koledarskem letu po najmanj trikratnem zaporednem sklicu ne sestane na sklepčni seji. Državni svet ugotavlja, da je bil namen predlagatelja preprečiti obstrukcijo in posledično nesprejetje občinskega proračuna v zakonsko določenem roku, vendar bi se v primeru vladnega predloga lahko zgodilo, da se v posameznem koledarskem letu občinski svet sestane na sklepčnih sejah in tudi sprejme občinski proračun, hkrati pa bi bile v istem obdobju tri seje nesklepčne, kar pa je razlog za predčasno razpustitev občinskega sveta.

2. V prvem, drugem, tretjem in četrtem odstavku novega 90.c člena se besedilo "državni zbor" oziroma "državnega zbora" nadomesti z "upravno sodišče" oziroma "upravnega sodišča".

Obrazložitev:

Državni svet ne podpira rešitve, da bi državni zbor odločal o predčasni razrešitvi župana oziroma predčasni razpustitvi občinskega sveta, saj je po njenem prepričanju sporno, da o tem vprašanju odloča državni zbor kot političen organ (poslanke in poslanci so izvoljeni na neposrednih in splošnih volitvah kot občinski svetniki/svetnice in županje/župani). Poleg tega predlagana rešitev ne določa, s kakšno večino odločajo poslanke/poslanci. Zato predlaga, da o tem odloča upravno sodišče kot neodvisen in samostojen organ, ki lahko v postopku ugotavlja dejansko stanje in opravi verodostojno pravno kvalifikacijo ravnanja in kjer ima župan pravico in možnost do obrambe in poštenega sojenja.

K 31. členu:

31. člen se dopolni z naslednjim besedilom:

1. Tretji odstavek 100. b člena se spremeni tako, da se glasi:

"Osnovna plača župana je v odvisnosti od števila prebivalcev občine uvrščena:

1. v občini, ki ima nad 200 000 prebivalcev v	59 plačni razred
2. v občini, ki ima od 100 001 do 200 000 prebivalcev v	58 plačni razred
3. v občini, ki ima od 30 001 do 100 000 prebivalcev v	56 plačni razred
4. v občini, ki ima od 10 001 do 30 000 prebivalcev v	54 plačni razred
5. v občini, ki ima od 5 001 do 10 000 prebivalcev v	52 plačni razred
6. v občini, ki ima od 3 001 do 5 000 prebivalcev v	50 plačni razred
7. v občini, ki ima do 3 000 prebivalcev v	48 plačni razred

2. Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

"Županu pripada funkcijski dodatek, določen s predpisom, ki določa dodatke za opravljanje funkcij. Če župan opravlja funkcijo nepoklicno, mu pripada plačilo za opravljanje funkcije v višini 50 % plače, ki bi jo dobil, če bi funkcijo opravljal poklicno, brez dodatka za delovno dobo."

3. Spremenjeno besedilo desetega in enajstega odstavka 100.b člena zakona postane tretji in četrti odstavek 31. člena tega zakona.

Obrazložitev:

Predlog zakona ne določa uvrstitve županov v plačne razrede, kar po mnenju državnega sveta ni sprejemljivo, saj se ponovno prelagajo nujno potrebne korekcije plač županov in županov za nedefinirano prihodnost. To je z vidika odnosa do vrednotenja dela in odgovornosti županov in županov, ki so izvoljeni na neposrednih in splošnih volitvah, nesprejemljivo, še posebej ob dejstvu, da njihove plače nerazumno zaostajajo za plačami uradnikov na položajnih delovnih mestih v občinskih upravah (v manjših občinah). Odlok o uvrščanju funkcij v plačne razrede bo težko popravil obstoječe stanje, zato naj se uskladijo plače županov in županov s spremembo tretjega odstavka 100 b. člena, pri čemer člen o razvrstitvi plač županov in županov ostane v veljavi do sprejema odloka o uvrščanju funkcij v plačne razrede. Državni svet tudi poudarja, da obe reprezentativni združenji občin, Skupnost občin Slovenije in Združenje občin Slovenije, vseskozi opozarjata na nujno potrebne spremembe na področju vrednotenja dela slovenskih županov in županov. Ker se za uvrstitev v plačni razred kot osnovna plača upošteva dosedanja plača v celoti, tudi z veljavno višino funkcijskega dodatka, se s spremembo petega odstavka 100. b člena predlaga, da pripada županu funkcijski dodatek, ki ga bo določil predpis, s katerim bodo določeni funkcijski dodatki k plačam vseh funkcionarjev v državi.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Darko Fras.

Drugi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa sodelujejo z delovnimi telesi državnega zbora in jim dajejo mnenja o zadevah iz njihove pristojnosti

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o sistemu plač v javnem sektorju - nujni postopek EPA 221

Komisija državnega sveta za politični sistem je na 39. seji, dne 12. 5. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o sistemu plač v javnem sektorju, ki ga je v

obravnavo državnemu zboru po nujnem postopku predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija je podprla prizadevanja Vlade Republike Slovenije za čim hitrejšo in dokončno uveljavitev zakona o sistemu plač v javnem sektorju, ki jih zasleduje s predlaganimi spremembami in dopolnitvami zakona. Po seznanitvi z zakonskim predlogom s strani predlagatelja in sledeči razpravi je komisija sprejela naslednje **sklepe**:

1. Komisija podpira predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o sistemu plač v javnem sektorju. Le ta prinaša pozitivne spremembe v smeri poenotenja plač na najodgovornejših delovnih mestih in njihovo uvrstitev v plačne razrede.
2. Komisija se pridružuje mnenju Komisije državnega sveta za družbene dejavnosti, ki opozarja na prepočasno izvajanje izravnave nesorazmerij pri plačah in na povečevanje nominalnih razlik med neupravičeno različnimi plačami primerljivih dejavnosti in poklicev. Nesprejemljivo je, ker se s predlagano novelo zakona o sistemu plač v javnem sektorju upočasnjuje dinamika izravnave plač, ki najbolj zaostajajo in podaljšuje rok za odpravo nesorazmerij med plačami do leta 2009. Do največjega zaostajanja plač je prišlo na področju kulture in to tudi do 50 %, zaradi česar Sindikat kulture Slovenije (GLOSA) ni podpisal izjave o usklajenosti besedila predloga zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o sistemu plač v javnem sektorju. Plače v kulturi so zaostajale od 5 do 35 % že leta 2000, ko je pričel nastajati zakon o sistemu plač v javnem sektorju.

Komisija zato predlaga naslednjo **konkretno pripombo**:

V tretjem odstavku 13. člena se na koncu doda naslednji stavek: "50 % ugotovljenega krivičnega zaostajanja se odpravi do konca leta 2006."

Obrazložitev:

Ob pričetku priprave zakona o plačah v javnem sektorju leta 2000 so plače v kulturi zaostajale za 5 do 35 % in v kulturi so upali, da bo po sprejemu zakona leta 2002 to zaostajanje odpravljeno do leta 2006. Ugotavlja pa se, da se s predlagano novelo to podaljšuje do leta 2009. To je za kulturo skrajno ponižujoče in ni sprejemljivo. Sindikat kulture Slovenije znotraj pogajanj s sindikati ne more uspeli, ker je v manjšini in kot tak preglasovan kar ve vlada že od vsega začetka in njena naloga je, da zakonsko reagira, da zaostajanje plač v kulturi uredi ter odpravi razlike v plačah.

3. Komisija ima kljub podpori zakonu pomisleke na področju plač županov in predlaga zmanjšanje števila plačnih razredov, saj za predlagani razpon plačnih razredov ne obstajajo objektivne razlike. Samo število prebivalcev občine pogosto ni objektivni pokazatelj dela posameznega župana, saj ima župan večje občine tudi številčneje večjo strokovno podporo s strani njegovih sodelavcev. Višino plač župana, tajnika in drugih delavcev je potrebno primerno razporediti, da ne bo prihajalo do primerov, ko bi imeli zaposleni na občinah večjo plačo od župana oziroma od zaposlenih na ministrstvih, ki opravljajo delo v enakem nazivu.
4. Komisija izraža nezadovoljstvo zaradi izpustitve predsednika državnega sveta in sekretarja državnega sveta iz osnutka odloka o uvrščanju funkcij v plačne razrede. Sekretar državnega sveta je tako po sistemu imenovanja kot dela funkcionar, zato je njegova izpustitev neupravičena.

Zadnji dve točki sicer ne sodita v predmet obravnave predloga zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o sistemu plač v javnem sektorju, vendar se nanj prek odloka navezujeta, zato je tudi o njih potrebno razmisliti in jih v odloku primerno ovrednotiti.

Za poročevalca je bil določen član komisije g. Doro Hvalica.

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o popravu krivic - skrajšani postopek EPA 153-IV

Komisija Državnega sveta Republike Slovenije za politični sistem je na 38. seji, dne 9. 5. 2005, obravnavala omenjeni predlog glede katerega so člani komisije k 1. členu predloga zakona izrazili pomisleke glede spremembe poimenovanja upravičencev iz "po vojni pobite osebe" v "žrtve povojnega protipravnega odvzema življenja".

Predlagatelj takšno spremembo ocenjuje kot redakcijsko, utemeljuje pa jo z ustavno pravico do osebnega dostojanstva (34. člen ustave). Besedna zveza "žrtve povojnega protipravnega odvzema življenja" daje v zvezi z besedo protipravnost pomisleke, saj lahko a contrario ugotovimo, da je bilo drugim lahko odvzeto življenje v skladu s takrat veljavnim pravom. Predlagatelj ni navedel, zakaj naj bi bila omenjena besedna zveza bolj primerna s stališča pravice do

osebnega dostojanstva iz 34. člena ustave. Ustvarjala bo lahko zmedo v primerjavi s tistimi upravičenci, ki so si pridobili status v skladu z do sedaj veljavnim terminom "po vojni pobitih oseb".

Člani so po posvetovanju soglasno sprejeli naslednje **sklepe**:

1. Komisija podpira predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o popravu krivic (ZPKri-D)
2. Formulacija "žrtve povojnega protipravnega odvzema življenja" je boljša od prejšnje "po vojni pobite osebe", ni pa optimalna, ker predpostavlja, da so bili nekateri pokojni ubiti na pravno korekten način.
3. Komisija predlaga, da bi se omenjena predlagana formulacija zato nadomestila z "žrtvami političnih procesov".

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o davku od dohodkov pravnih oseb - druga obravnava EPA 162-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 29. seji, dne 3. 5. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o davku od dohodkov pravnih oseb, ki ga je državnemu zboru predložila v obravnavo skupina poslancev (prvopodpisani mag. Milan M. Cvikl).

Komisija podpira temeljni namen, ki ga skuša predlagatelj doseči s spremembo zakona, da se namreč poveča pomen slovenskih bank in s tem posredno konkurenčnost gospodarstva zaradi nižjih stroškov financiranja. Uvedba davčnega odtegljaja na obresti je vzpostavila neenakopraven davčni položaj bank glede na strukturo

lastništva. Zato je v interesu bank v pretežni slovenski lasti, da se omogoči izvajanje medbančnih poslov, ki bodo dohodkovno zanimivi, kar zagotavlja predlagana sprememba zakona.

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Komisija meni, da bi v takšnih in podobnih primerih uveljavitve zakonskih rešitev bilo potrebno pripraviti projekcijo posledic uvedbe predlaganih rešitev na podlagi strokovnih izračunov.

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o javnih zbiranjih - skrajšani postopek EPA 224

Komisija državnega sveta za politični sistem je na 40. seji, dne 31. 5. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o javnih zbiranjih (ZJZ-A), ki ga je predložila Vlada RS - skrajšani postopek (EPA 224-IV).

Komisija je ob obravnavi ugotovila, da predlog zakona jasno razmejuje pristojnosti med ministrstvom za notranje zadeve in policijo kot organom v sestavi, pooblastila redarjev in policije ter zagotavlja varstvo osebnih podatkov, ki jih o udeležencih pridobi organizator kot tudi naloge organizatorja.

Komisija se strinja, da predlog zakona prinaša pozitivne spremembe, ki urejajo področje javnega zbiranja, vseeno pa ima pomisleke glede 2. člena predloga zakona, ki izključuje uporabo zakona glede 3. točke 5. člena (svečanosti ob rojstvu in poroki, jubileje, družinske praznike in podobna zbiranja, pogrebne sprevede in druge žalne slovesnosti ter krajevno običajne verske sprevede in procesije, ki potekajo po ustaljenih poteh in ne ogrožajo varnosti cestnega prometa). Zakon v tem delu ne daje odgovora na vprašanje, kam se uvrščajo razni prvomajski shodi in ostale tradicionalne prireditve, ki se lahko dogajajo na isti lokaciji in ob istem času (ali je škofjeloški pasijon verska prireditev ali ne), kakor tudi kdaj ni ogrožena varnost cestnega prometa ter kdo bo o tem odločal. Prav tako ni jasna razmejitev kdaj gre za verski sprevod in kdaj za procesijo, saj ni procesija po SSKJ nič drugega kot "verski sprevod, pri katerem se navadno nosi kak verski predmet ali kip". Zakon bi moral v to točko vključiti tudi ostale tradicionalne prireditve, ki ne sodijo v versko vsebino.

Komisija je bo obravnavi predloga zakona predlagala tudi naslednjo **pripombo**:

Druga točka prvega odstavka 4. člena predloga zakona se spremeni tako da se glasi:

"Na način in pod pogoji iz prejšnjega odstavka glede pridobitve dovoljenja iz 16. člena tega zakona je organizator dolžan enako ravnati z osebnimi podatki, ki so bili pridobljeni z videonadzorom shoda ali prireditve."

Obrazložitev:

Komisija meni, da mora biti uvedba video nadzora jasno opredeljena, saj je prva točka 4. člena predloga zakona v nasprotju z drugo točko (dopolnjevata 10. člen zakona s četrtem in petim odstavkom). *Druga točka* (na način in pod pogoji iz prejšnjega odstavka je organizator dolžan ravnati tudi z osebnimi podatki, ki so bili pridobljeni z videonadzorom shoda ali prireditve) namreč *določa le ravnanje z osebnimi podatki, ne določa pa kriterijev za uporabo videonadzora* (število udeležencev, lokacija, čas snemanja, snemanje celotne prireditve ali dela, kjer bi lahko prišlo do nevarnosti) *na shodu ali prireditvi, ki ni športna ali kolektivna*.

Za poročevalca je bil določen član komisije g. Doro Hvalica.

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o dostopu do informacij javnega značaja - nujni postopek EPA 266-IV

Komisija Državnega sveta Republike Slovenije za politični sistem je na 41. seji, dne 8. 6. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o dostopu do informacij javnega značaja, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija ugotavlja, da je ZDIJZ vpeljal načelo prostega dostopa do informacij javnega značaja brez navedbe pravnega interesa s strani prosilca, kar je nedvomno velikanski napredek v primerjavi s prejšnjim stanjem. ZDIJZ v 6. členu določa izjeme, na podlagi katerih se zavrne dostop do zahtevane informacije, predlog zakona pa mu določa še nadaljnje pravilo v drugem odstavku 6. člena: razen, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa ali interesa drugih oseb (t. i. test javnega interesa).

V delu zakona, ki se nanaša na izjeme (6. člen) razen navedenih kriterijev vsebine (1. do 12. točka prvega odstavka 6. člena) osnutek zakona v drugem odstavku ob močnejšem javnem interesu *ne*

*določa kriterijev obsega, namena in dokaznega bremena*⁴ za zaščito druge (ustavne) pravice, ki bi lahko prišla v navzkrižje v omenjenimi

⁴ ZDIJZ je sicer omogočil prost dostop do informacij javnega značaja razen predvidenih izjem iz 6. člena. Če bi prosilec moral navesti razlog za pridobitev informacije, ki sodi pod izjeme, in ga utemeljiti, ne bi bila takšna možna rešitev v nobenem nasprotju z drugim odstavkom 39. člena URS, ki določa, da ima vsakdo pravico dobiti informacijo javnega značaja, za katero ima v zakonu utemeljen pravni interes, razen v primerih, ki jih določa zakon. Za vse zahtevane informacije že sedaj ni potrebno izkazati interesa, bilo pa bi priporočljivo za izjeme, kar omogoča, kot navedeno tudi omenjena določba ustave.

izjemami. Javni interes se ne da zadovoljivo razbrati samo iz taksativno navedenih izjem ZDIJZ niti iz novega drugega odstavka 6. člena⁵, ki govori o javnem interesu, ki je glede razkritja močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa ali interesa drugih oseb. Pri tehtanju javnega interesa sicer lahko govorimo o tehtanju "med javnim interesom, ki je glede razkritja močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa" (javni interes je v tem primeru samo tisti (eden) interes, ki se pokaže kot rezultat tehtanja interesov, od katerih je eden močnejši), vendar bi bilo primerneje govoriti o *prevladujočem javnem interesu*.

Po 10. členu EKČP ima vsakdo pravico do svobode izražanja. Ta pravica zajema svobodo mišljenja ter sprejemanja in dajanja obvestil brez vmešavanja javne oblasti in ne glede na meje. Izvrševanje teh svoboščin je lahko podvrženo obličnostnim pogojem, omejitvam ali kaznim, ki jih določa zakon in so nujne v demokratični družbi zaradi nacionalne varnosti, ozemeljske celovitosti in javne varnosti ter za preprečevanje neredov ali zločinov, za zavarovanje zdravja ali morale, za zavarovanje ugleda ali pravic drugih, za preprečevanje razkrivanja informacij, ki so bile zaupno dane, ali za ohranjanje avtoritete in nepristranosti sodstva. Evropsko sodišče za človekove pravice je pri svojem odločanju tako razvilo kriterije predpisaneosti z zakonom, legitimnosti cilja in nujnosti v demokratični družbi, ki je glede na gornje kriterije iz 10. člena postavljena dovolj jasno. Šele zadovoljitev vseh treh kriterijev omogoča zakonodajalcu izjeme od določene pravice. Javno korist je kot podlaga za omejitev človekove pravice vpeljalno Ustavno sodišče RS samo in sicer na podlagi judikature Evropskega sodišča za človekove pravice. V eni od svojih odločitev je zapisalo, da je treba pri presoji utemeljenosti omejevanja upoštevati tudi splošni interes, kar pomeni, da se ustavna pravica ne more izvajati neomejeno, če bi bile s tem ogrožene pravne dobrine, ki so nujne v korist skupnosti. Zapisalo je tudi, da je ustavne pravice mogoče omejiti, če zakonodajalec na podlagi tehtanja javnih koristi in individualnih pravic ugotovi, da je omejitev nujno potrebna. Podobno ureditev s področja sodnega tehtanja človekovih pravic in svoboščin bo tako v primeru ZDIJZ-A uvedla tudi naša zakonodaja, kjer pride do tehtanja javnega interesa z določeno človekovo pravico (pridobitev informacije javnega značaja - svoboda izražanja - 39. člen URS), s čimer bo celo na zakonodajni ravni poudarjena moč argumentacijskega orodja, ki ga omogoča tehtanje dveh pravic. Tehtanje oziroma primerjanje se mora vršiti na podlagi primerjave ne samo abstraktno navedene pravice, pač pa njene konkretne vsebine⁶. Tehtanje oziroma primerjanje se mora vršiti na podlagi primerjave ne samo abstraktno navedene pravice pač pa njene konkretne vsebine.

Ali gre ali ne gre v konkretnem primeru za močnejšo javno korist, bi lahko informacijski pooblaščenec lahko pretehtal na podlagi kriterijev, ki bi bili določeni v zakonu, ne da bi to prepustili vsakemu posameznemu (trenutnemu) pooblaščenцу ali vsakemu posameznemu organu. Omejevanje človekovih pravic je lahko določeno samo z zakonom, vendar morajo biti za to določeni neki kriteriji, postopek, v okvir katerega se "močnejši javni interes" težko umesti. Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah (1966) je v 19. členu določil, da ima vsakdo pravico do prostega izražanja, vendar so glede tega možne nekatere omejitve, ki morajo biti izrecno določene v zakonu in potrebne: a) zaradi spoštovanja pravic in ugleda drugih; b) zaradi državne varnosti ter zavarovanja javnega reda, javnega zdravja in morale. V tem smislu bi lahko imel podobno določbo na zakonodajni ravni tudi ZDIJZ, ki bi omogočila odobritev/zavrnitev dostopa ne glede na načelno dovolitev predpisanega dostopa. Izjeme iz 6. člena ZDIJZ so taksativno navedene in ne samo, da ne omogočajo tehtanja pravice do zasebnosti posameznika in osebnostnih pravic iz 35. člena URS v primerjavi z zahtevano informacijo, pač pa tudi ne zahtevajo obrazložitve⁷.

Zgolj močnejši javni interes ne daje zadovoljivega odgovora na kriterij namena, zato bi bilo priporočljivo, da bi zakonodajalec že v zakonu nakazal smer, po kateri bi lahko odločil informacijski pooblaščenec.

Zakon bi "močnejši javni interes" lahko npr. razčlenil na dve vprašanji: (1) ali s strani organa in prosilca zatrjevani osnovni dejanski predstavljata javni interes ali interes drugih oseb; in (2) ali je oziroma bo ravnanje organa ali prosilca bistveno koristilo javnemu interesu ali interesu drugih oseb kar se ugotovi z navedbo razlogov, dejstev in drugih sredstev, ki bi upravičile navedbe organa ali prosilca.

V zvezi s kriterijem namena je kriterij dokaznega bremena, čeprav ga zakon tudi za izjeme ne zahteva. Pooblaščenec bo imel velike težave pri zapolnitvi vsebine močnejšega interesa, če prosilec ne bo navedel vzroka in namena zaradi katerega zahteva določeno informacijo. *Če prosilec ne bo navedel nobenih dejstev, dokazov ali sumov v podporitve njegove zahteve, tudi presoja oziroma tehtanje interesa ne bo imelo nobene vsebine*. Posredno o interesu drugih oseb govori tudi zakon v 2. odstavku 6. člena, čeprav obrazložitve zahteve kot njeno obvezno vsebino 17. člen ne zahteva. ZDIJZ omogoča prost dostop kot splošno pravilo, po katerem se od državljanov ne sme zahtevati vzroka, zaradi katerega želijo informacije. Vendar pa se moramo v primeru izjem vprašati tudi po njem.

⁵ Novi drugi odstavek 6. člena ZDIJZ določa, da se ne glede na določbe prejšnjega odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa za ali interesa drugih oseb glede omejitve dostopa.

⁶ O javni koristi kot predpostavki dopustnosti razlastitve govori 69. člen URS. Pojem javna korist ima avtonomen ustavnopravni pomen, ki ga z opredeljevanjem razlastitvenih namenov konkretizira zakonodajalec. Pojem javna korist ni identičen s pojmom splošni (ali javni) interes; slednji vsebuje predvsem interesno komponento, pojem javna korist pa zožuje maneverski prostor in zahteva tehtanje teže javnega interesa na eni strani in teže zasebnega interesa na drugi strani. Ustavnemu pojmu javna korist je imanentno načelo sorazmernosti. Javna korist in abstracto se nanaša na abstraktne (zakonsko) določene namene. Druga stopnja tehtanja pa se nanaša na ukrep v posameznem primeru. Abstraktni omejitveni ukrep ne more a priori upravičiti vsakega ukrepa za potrebo, ki bi ustrezala temu namenu, zato se zapoved tehtanja oziroma zahteva po spoštovanju načela sorazmernosti, ki ju vsebuje pojem javne koristi, nanaša tudi na konkretne primere. V konkretnem primeru je treba zadostiti vsem trem elementom načela sorazmernosti: obstajati mora javni interes, javna potreba, ki ustreza enemu od zakonsko določenih namenov in je realna, določna in konkretna, ukrep mora biti nujno potreben za doseg tega namena in med javno koristnostjo konkretnega namena in težo posega v lastnino mora obstajati sorazmernost v ožjem smislu.

⁷ V primeru umrlega sorodnika morajo celo sorodniki po Zakonu o varstvu osebnih podatkov izkazati pravni interes, druge osebe pa morajo dokazati, da nameravajo te podatke uporabiti za zgodovinsko, statistično ali znanstveno-raziskovalne namene. Kako npr. odločitvi v primeru pravice do zasebnosti svojcev glede fotografij pokojnika, ki je storil samomor, s strani policijskega ogleda kraja dejanja ob zatrjevanju npr. novinarja da je policija zlorabila uradni položaj, kar naj bi se videlo (tudi) s fotografij, če svoje zahteve po pridobitvi fotografij ne bo obrazložil v tej smeri in jo podkrepil še z ostalimi dokazi?

Ameriško vrhovno sodišče v primeru *National Archives and Records Administration v. Favish et al* 541 U.S. (2004) z dne 30.3.2004 pri odločanju glede izjem iz FOIA (op. ki prav tako kot ZDIJZ temelji na pravilu splošnega dostopa) navedlo, "da mora prosilec dokazati zadosten razlog za razkritje informacije. Prosilec mora prikazati, da bo njegovo ravnanje pomembno koristilo javnemu interesu, ne da bo imel informacijo zaradi nje same in drugič - prikazati mora, da bo prav zahtevana informacija koristila temu interesu. Prosilec mora prikazati več kot samo goli sum; podati mora tudi dokaz, ki bo upravičil prepričanje, da je dejansko prišlo do zatrjevanih nepravilnosti. Če se ne zahteva nobenega dokaza o dejanskih nepravilnostih, ima izrek sodišča glede izjeme zelo malo moči ali vsebine".

Če prosilec zahteva informacijo, se postavi v okviru izjem vprašanje, do katerega obsega se mu dovoli vpogled, če je zahtevana informacija zelo splošna (kriterij obsega) ali zelo obsežna. Če bi npr. prosilec želel "vse informacije v zvezi z okoliščinami storitve kaznivega dejanja" (npr. ve samo, da so bile narejene fotografije umorjenega na kraju storitve kaznivega dejanja) se v okviru dopolnitve zahteve vseeno *ne da določiti vseh informacij, s katerimi razpolaga organ, saj za njih prosilec niti ne ve*; njegova zahteva pa zvedeni, če je ne moremo primerjati z njegovim namenom, za katerega bi informacije uporabil in s tem tudi pooblaščenec ne more vedeti za želeni obseg informacij, ki bi jih lahko prosilec zahteval. Od pooblaščenca ne moremo pričakovati, da bi vsako obsežno zadevo pregledal osebno od začetka do konca; v primeru zavrnitve informacije s strani organa, le ta celotno breme pregleda prenese na pooblaščenca.

Prosilec bi bil lahko pooblaščen za pridobitev kazala glede celotne vsebine dokumentov ali delov dokumentov, glede katerih je organ zavrnil dostop oziroma, ki se nanašajo na zadevo (v smislu *Vaughn v. Rosen*, 484 F.2d 820 (CAD 1973) "t. i. Vaughn index"). Kazalo⁸ bi opisalo vsak dokument ali del dokumenta, ki je bil zadržan (ali ki se tiče zadeve) in podalo natančno opravičilo podlage za zavrnitev organa glede na izjeme, ki so določene v ZDIJZ. Opis zadržanega materiala bi moral biti "specifičen do mere, ki bi dovolila razumno odločitev o tem ali gre za material, ki sodi pod izjeme zakona. *Founding Church of Scientology v. Bell*, 603 F.2d 945, 949 (D.C. Cir. 1979).

Vaughn-ovo kazalo bi bilo uporabno za prosilca, ki bi lahko tako testiral osnove, ki naj bi po mnenju organa sodile pod izjeme. Delno je predlog ZDIJZ upošteval Vaughn-ovo kazalo v 22. členu, v novem tretjem odstavku, ki zahteva, da mora zavrnilna odločba vsebovati tudi obrazložitev razlogov, zaradi katerih je bila zahteva zavrnjena.

Predlog ZDIJZ pa ne omogoča seznanitve prosilca s številom vseh dokumentov, ki se nanašajo na zahtevano informacijo (organ dá samo zahtevano informacijo ne pa tudi ostalih, čeprav bi bile za neko zadevo še pomembnejše) in kratkim opisom njihove vsebine. Le tako bi prosilec dobil boljši vpogled v celotno vsebino zadeve, glede katere zahteva informacijo, saj za njihovo število pred tem niti ne ve.

Za tretji odstavek 22. člena ZDIJZ bi lahko npr. dodali odstavek: "*Organ je v zavrnilni odločbi dolžan navesti vse dokumente, ki se nanašajo ali so v povezavi z zahtevano informacijo in njihov kratek opis vsebine*".

Predlog ZDIJ je poleg testa javnega interesa vpeljal tudi interes drugih oseb, zato bi bilo priporočljivo, da bi v delu zakona, ki ureja postopek navedli, da *organ in pooblaščenec o zahtevi obvesti tudi drugo osebo, na katero se informacija nanaša*⁹ (kar je zgolj izpeljava varstva pravic strank in varstva javnih koristi iz 7. člena ZUP) in ji tako omogoči da se o zahtevi izjavi.

Komisija je za poročevalca določila državnega svetnika Marjana Maučeca

⁸ *Vaughn-ovo kazalo je vsestranski seznam vseh dokumentov, ki jih država želi zakriti pred razkritjem po postopku iz FOIA. Zahteva identifikacijo vsakega zadržanega dokumenta; navedbo zatrjevanje izjeme iz zakona; in pojasnilo, kako bi razkritje škodovalo interesom, ki so zaščiteni z zatrjevano izjemo.* Le tako je možno prosilcu podati kar največ možnih informacij. <http://www.lectlaw.com/def2/u049.htm>

⁹ *V smislu 4. odstavka 4. člena Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije*

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o davku od prometa zavarovalnih poslov - skrajšani postopek EPA 249-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 30. seji, dne 8. 6. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o davku od prometa zavarovalnih poslov - skrajšani postopek.

Komisija je v razpravi podprla pripombe in predloge Slovenskega zavarovalnega združenja, in sicer:

K 2. členu:

V 8. členu se v 2. točki prvega odstavka besedilo "osebnih (zdravstvenih, nezgodnih in življenjskih)" nadomesti z besedilom "premoženjskih (nezgodnih, zdravstvenih) in življenjskih".

K 3. členu:

1.V predlaganem novem drugem odstavku se besedilo spremeni tako, da se glasi:

"Ne glede na prejšnji odstavek se davka od zavarovalnih poslov ne obračuna in plača v primerih izrednega prenehanja zavarovalne pogodbe iz 2. točke prvega odstavka 8. člena tega zakona, katerega vzrok je nastanek s pogodbo določenega zavarovalnega primera, ki povzroči izplačilo dogovorjene zavarovalne vsote, ali sprememba zakonodaje."

2. Besedilo dosedanjega drugega odstavka, ki postane tretji odstavek, se nadomesti z besedilom, ki se glasi:

“Davek iz prvega odstavka tega člena se odmeri od vsote, ki se izplača zavarovancu/zavarovalcu in sicer v petnajstih dneh po poteku meseca, v katerem je zavarovanje prenehalo.”

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o izvrševanju proračuna Republike Slovenije za leti 2004 in 2005 - nujni postopek EPA 237-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 30. seji, dne 8. 6. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o izvrševanju proračuna Republike Slovenije za leti 2004 in 2005 ter se seznanila s predlogom amandmaja Gospodarske zbornice Slovenije.

pogodbe do enega leta spravlja vse gospodarske subjekte, ki poslujejo z javnimi naročniki, v neenakopraven položaj, saj za daljša obdobja, kar je lahko tudi eno leto, ni možno z gotovostjo predvideti gibanj na trgu, posebno posameznih strateških surovin (npr. nafta, jekleni proizvodi, proizvodi iz barvnih kovin).

Komisija je predlog, da se v predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o izvrševanju proračuna Republike Slovenije za leti 2004 in 2005 doda 13.a člen in s tem črta 44. člen, **podprla**.

Komisija se strinja z obrazložitvijo, da prepoved valorizacije za

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Mnenje komisije za družbene dejavnosti k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju - druga obravnava EPA 222-IV

Komisija državnega sveta za družbene dejavnosti je na seji, dne 8. junija 2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije in **ga podprla**.

Komisija je pri tem opozorila na nujnost sprejema predloga zakona, da se prepreči nadaljnje slabšanje socialnega položaja upokojencev in zaostajanje rasti pokojnin za rastjo plač. Iz letnih poročil Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje je namreč razvidno, da se slabša razmerje med povprečno pokojnino in povprečno plačo. Na to dejstvo pa so opozarjali tudi kandidati posameznih političnih strank pred lanskimi parlamentarnimi volitvami.

Komisija tudi želi, da bi predlog zakona soglasno podprl ekonomsko socialni svet in odločno zavrača očitke nekaterih ekonomistov, ki nasprotujejo sprejemu tega zakona, ker menijo, da bi povečal proračunski primanjkljaj, ogrozil prevzem evra in povzročil sesutje javnega finančnega sistema. Komisija meni, da je naloga Vlade Republike Slovenije in pristojnih ministrstev, da zagotovi pogoje za gospodarsko rast in da vzpostavi red in nadzor nad rednim in pravičnim obračunavanjem in vplačevanjem prispevkov za obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje ter prepreči druge anomalije v delovanju sistema, kar bi stabiliziralo poslovanje Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

Komisija je že večkrat opozorila na problematiko vplačevanja prispevkov, posebej pa še ob obravnavi Poročila o delu Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje v letu 2003, ko je v svojem mnenju še posebej izpostavila problem neplačanih in odloženih prispevkov, problematiko pravočasnega poravnavanja obveznosti države do zavoda, o odpisih in delnih odpisih prispevkov določenim fizičnim in pravnim osebam, o najvišjih zneskih pokojnin in drugih nedoslednosti, ki jih je potrebno odpraviti in zagotoviti preglednost in doslednost izvajanja sprejetih zakonov s tega področja.

Komisija je bila seznanjena tudi s pripombami Varuha človekovih pravic o nujnosti zakonske ureditve obveze delodajalcev za vplačevanje obveznih prispevkov zaposlenim in obveze Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije, da vzpostavi evidence o vplačanih prispevkih in ta stališča podpira. Komisija obžaluje, da jih predlog zakona ne vsebuje, čeprav je Varuh človekovih pravic pravočasno opozoril Vlado Republike Slovenije in Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve na problematiko neplačevanja prispevkov delodajalcev za obvezno invalidsko in pokojninsko zavarovanje svojim zavarovancem ter jih seznanil z dejstvom, da podaljšanje roka za vzpostavitev evidenc o vplačanih prispevkih do leta 2010 nikakor ni rešitev za ureditev socialne problematike prizadetih državljanov.

Komisija opozarja tudi na sestavo sveta zavoda (prej skupščina zavoda), kjer bi morali delodajalci in delojemalci imeti več predstavnikov in meni da si z imenovanjem 10 članov, ki jih imenuje Vlada Republike Slovenije, le-ta jemlje preveč pristojnosti. Komisija podpira tudi predlog Zveze društev upokojencev Slovenije, da naj se v 24. in 35. členu predloga zakona točno definira, da v svetu zavoda uporabnike zastopa 5 članov reprezentativne organizacije upokojencev na nivoju države. V predlogu zakona bi bilo potrebno to definicijo formulirati tudi pri zastopstvu uporabnikov v svetu Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije, v svetu Nepremičninskega sklada in v svetu Kapitalskega sklada. Vlada Republike Slovenije mora imeti jasno opredeljene reprezentativne predstavnike uporabnikov pri oblikovanju novih predlogov zakonov tako s področja socialnega kot tudi zdravstvenega varstva, ker je za spremembe teh dveh sistemov potrebna visoka stopnja soglasja, sicer bo prihajalo do nezadovoljstva, ki bo imelo negativne posledice za uporabnike in tudi za samo Vlado Republike Slovenije.

Za poročevalko je bila določena državna svetnica gospa Petra Kersnič.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

ODGOVOR VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE

na vprašanje državnega svetnika Dora Hvalice v zvezi z ukrepi za povečanje števila medicinskih sester

Državni svet Republike Slovenije je naslovil na Ministrstvo za zdravje dopis št. 500-01/89-1/304 z dne 16.03. 2005 s pisnim poslanskim vprašanjem državnega svetnika Dora Hvalice v zvezi z ukrepi za povečanje števila medicinskih sester.

Na pisno vprašanje državnega svetnika gospoda Dora Hvalice, državnega svetnika posredujemo naslednji odgovor.

Preskrbljenost z medicinskimi sestrami je že vrsto let vprašanje, ki se pojavlja v različnih situacijah tako znotraj stroke kot tudi znotraj celotne zdravstvene dejavnosti. Predvsem pa se pri tem največkrat postavlja vprašanje, kdo je medicinska sestra, kakšna je njena izobrazba, kakšne so njene kompetence in obseg dela.

Evropska unija je definicijo medicinske sestre že sprejela in v sekundarni zakonodaji za področje zdravstvene nege opredelila reguliran poklic in nosilko dejavnosti medicinsko sestro, za katero je določila minimalne kvalifikacijske standarde. Republika Slovenija je s spremembo zakonodaje sledila usmeritvam Evropske unije in določila reguliran poklic medicinske sestre kot diplomirana medicinska sestra/diplomirani zdravstvenik, ki se izobražuje in usposablja na visokih strokovnih šolah znotraj vseh treh univerz. Pri nas smo z zakonom določili kot regulirane poklice tudi diplomirano medicinsko sestro, višjo medicinsko sestro, višjega zdravstvenega tehnika in višjega medicinskega tehnika, ki so pridobili diplomu po prej veljavnih študijskih programih, imajo končano pripravništvo in strokovni izpit ter tri leta opravljanja svojega poklica v zadnjih petih letih v zdravstveni dejavnosti.

Po podatkih, ki jih je posredoval Inštitut za varovanje zdravja v letu 2004 o pregledu definicij medicinskih sester in o njihovem številu po državah članicah OECD, se pokaže, da posamezne države kot so Avstrija, Italija, Luksemburg in Češka vključujejo v podatke tudi tako imenovane pomočnike medicinskih sester, kar pomeni v Sloveniji zdravstveni tehnik oziroma tehnik zdravstvene nege. Večina drugih držav pa vključuje v število edino medicinsko sestro z diplomom in s poklicno kvalifikacijo, usklajeno z evropskimi usmeritvami. Tako je na Finskem 1490 medicinskih sester na 100 tisoč prebivalcev, v Franciji 700 in na Švedskem 880 medicinskih sester na 100 tisoč prebivalcev. V drugih državah članicah OECD kot so Madžarska, Italija in Portugalska, pa se število giblje med 380 do 520 medicinskih sester na 100 tisoč prebivalcev, vključujejo pa tako višje kot diplomirane medicinske sestre.

V Republiki Slovenije se zbirajo podatki o številu medicinskih sester na Inštitutu za varovanje zdravja Republike Slovenije, ki je podatke posredoval tudi na Evropski urad Svetovne zdravstvene organizacije. Do leta 2003 so ti podatki vključevali diplomirane medicinske sestre, višje medicinske sestre in zdravstvene tehnike.

Po podatkih Zdravstvenega statističnega letopisa za leto 2002 je zaposlenih na vseh treh ravneh izvajanja zdravstvene dejavnosti 3.408 višjih in diplomiranih medicinskih sester ter 11.136 tehnikov

zdravstvene nege. V letu 2004 lahko govorimo o večjem številu medicinskih sester in je številka 180 na 100 tisoč prebivalcev realna. Razmerje med medicinskimi sestrami in tehniko zdravstvene nege v zdravstveni dejavnosti je 30:70. Prizadevanja gredo v smeri spremembe tega razmerja v korist medicinskih sester, kar je predvsem v mednarodnem okolju že prisotno.

Problem določitve dejanskega potrebnega števila medicinskih sester v zdravstveni dejavnosti v Republiki Sloveniji obstaja zaradi nedorečene enotne metodologije in opredelitve kadrovskih normativov tako za medicinske sestre in tehnike zdravstvene nege, kot tudi za druge zdravstvene delavce. Zato tudi ni mogoče z zanesljivostjo povedati številke primanjkljaja. Po raziskavi, ki jo je izvedlo Ministrstvo za zdravje leta 1999, so zdravstveni zavodi pripravljali kadrovske normative na podlagi tako imenovane Zelene knjige, Plana zdravstvenega varstva v Republiki Sloveniji do leta 2000 in na podlagi izkustvenih normativov. Vsi trije pristopi pa niso več aktualni zaradi vsestransko spremenjenih razmer in pogojev, predvsem pa zaradi potreb prebivalstva, kateremu je zdravstveni sistem namenjen.

Stroke zdravstvene nege in Razširjeni strokovni kolegij za zdravstveno nego je že sprejel nekatere usmeritve in metodologijo za izdelavo kadrovskih normativov, ki so jih predstavili na Ministrstvu za zdravje. Predstavljene usmeritve so osnovane na potrebah prebivalstva po zdravstveni obravnavi oziroma zdravstveni negi, vendar pa je potrebno za potrditev predstavljene metodologije pripraviti tudi konkretne izračune, o katerih pa na ministrstvu nismo seznanjeni.

Ugotovitev, da obstoja problem premajhnega števila medicinskih sester je skupna. Ministrstvo za zdravje se zaveda problematike premajhnega števila medicinskih sester in zato vsa leta daje soglasje za povečano število vpisnih mest v izobraževalnem programu zdravstvena nega na treh visokih strokovnih šolah tako v rednem, kot v izrednem študiju. Vendar pa pri tem verjetno ne moremo mimo upoštevanja zmogljivosti posameznih visokih šol.

Ugotavljamo tudi, da v Republiki Sloveniji izstopa število tehnikov zdravstvene nege, ki se izobražujejo na srednji strokovni stopnji in jih ne moremo uvrstiti v postavljene evropske kvalifikacijske standarde, ter da izstopa tudi relativno majhno število medicinskih sester (diplomiranih in višjih medicinskih sester).

Ministrstvo za zdravje bo pozvalo Razširjeni strokovni kolegij za zdravstveno nego ter Zbornico zdravstvene in babiške nege Slovenije-Zvezo društev medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Slovenije, da pripravi pregled obstoječega stanja na področju kadrov v zdravstveni negi v zdravstveni dejavnosti v Republiki Sloveniji ter na podlagi že predstavljene metodologije oceno dejanskih potreb po medicinskih sestrah in tehnikih zdravstvene nege. To bo predstavljalo osnovo za nadaljnje odločitve in ukrepe ministrstva.

Poleg tega pa bomo pregledali možnosti uskladitev programov izobraževanja in usposabljanja kadrov za področje zdravstvene nege v skladu z usmeritvami Evropske unije, in za doseg primerljivih kvalifikacij, skupno z ministrstvom pristojnim za šolstvo.

*Vprašanje državnega svetnika
Dora Hvalice je bilo objavljeno v
Poročevalcu št. 4/05.*

ODGOVOR ZAVODA ZA ZDRAVSTVENO ZAVAROVANJE

na vprašanje državnega svetnika Borisa Janeza Breganta glede zdravstvenega zavarovanja občanov

Na naš naslov ste naslovili pobudo državnega svetnika Borisa Janeza Breganta, v zvezi z zdravstvenim zavarovanjem občanov. Predlagate, da Zavod za zdravstveno zavarovanje pobudo preuči.

V zvezi z navedenim želimo pojasniti sledeče: Zakon o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (Ur.l. RS, št. 20/04-ZZVZZ-UPB-1 - v nadaljevanju: ZZVZZ), v 15. členu določa kategorije oseb, ki so vključene v obvezno zdravstveno zavarovanje. Navedene osebe morajo biti vključene v obvezno zdravstveno zavarovanje, v kolikor izpolnjujejo pogoje, ki jih navaja člen ZZVZZ. Tako ZZVZZ v 21. točki prvega odstavka 15. člena navaja, da so v obvezno zdravstveno zavarovanje vključeni državljani Republike Slovenije s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji, ki niso zavarovani iz drugega naslova. To pomeni, da so lahko po navedeni osnovi v obvezno zdravstveno zavarovanje vključeni le državljani Republike Slovenije s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji, ki ne izpolnjujejo pogojev za vključitev v zavarovanje po neki drugi osnovi, navedeni v 1. do 20. točki 15. člena ZZVZZ.

Zavezanec za prijavo v zavarovanje v primeru vključitve v obvezno zdravstveno zavarovanje skladno z 21. točko prvega odstavka 15. člena ZZVZZ je občina stalnega prebivališča. Občina pa je kot

zavezanec za prijavo dolžna z vso potrebno skrbnostjo preveriti ali je prijava v zavarovanje skladno z veljavnimi predpisi možna. To po našem mnenju ne pomeni, da občina odloča o prijavi v zavarovanje, saj je za to skladno z ZZVZZ pristojen Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije (v nadaljevanju: ZZZS). Po našem mnenju občina s podajo prijave v zavarovanje zgolj začne upravni postopek prijave v zavarovanje, ki pa se vodi pri ZZZS.

Pobudnik v svoji pobudi navaja, da naj bi ZZZS osebe, ki prejemajo prihodke, napotoval, da si obvezno zdravstveno zavarovanje uredijo preko občine. Poudarjamo, da takšnih primerov ne poznamo. Ugotavljamo pa, da se na ZZZS obračajo osebe, ki so brez prihodkov in jim občine zavračajo, da bi jih prijavile v obvezno zdravstveno zavarovanje po ustrezni podlagi.

Menimo, da je trenutna ureditev ustrezna ter jo je mogoče izvajati.

*Vprašanje državnega svetnika
Borisa Janeza Breganta je bilo
objavljeno v Poročevalcu št. 3/
05.*

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Dora Hvalice v zvezi z zaščito interesov državljanov Republike Slovenije v tujini po diplomatskih predstavništvi

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji, dne 20. 4. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Dora Hvalice** v zvezi z zaščito interesov državljanov Republike Slovenije v tujini po diplomatskih predstavništvi in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira **vprašanje državnega svetnika Dora Hvalice** in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanje preuči in nanju odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Dora Hvalice se glasita:

Kako Ministrstvo za zunanje zadeve z našimi diplomatskimi predstavništvi in konzulati zagotavlja v tujini nujno pomoč državljanom Republike Slovenije, ki se zaradi različnih okoliščin znajdejo v nenadni stiski ali nevarnosti? Zakaj ni minimalni državljanski servis zagotovljen vsaj na naši ambasadi v Bruslju?

Obrazložitev:

Našo državljanke so 18. marca 2005 ob ogledu znamenitosti v

Bruslju okradli. Ostala je brez potnega lista, vseh drugih dokumentov in povsem brez denarja. Na lokalni policijski postaji so naredili zapisnik in izdali potrdilo za slovensko veleposlaništvo na Aveniji Luise 179, 1050 Bruselj, kamor so jo tudi napotili. Brez denarja in peš, seveda. Po dobri uri pešačenja ji je okoli 18.00 ure tudi uspelo priti do ambasade. Presenečena je ugotovila, da je zaprta, na zvonjenje pa se nihče ni oglasil. Nikjer tudi ni bilo nobene informacije (npr. telefonske številke), o tem, kam ali koga lahko pokliče. Bil je petek popoldan. Ker ni bilo na vhodu niti urnika poslovanja, je upravičeno predvidevala, da je do ponedeljka prepuščena sama sebi.

Prenočišče in vrnitev v domovino ji je omogočil zgolj splet srečnih okoliščin. Ostal pa je občutek ogorčenosti, začudenja in sramu, da imamo takšno diplomatsko službo. (Izjava prizadete državljanke in kopija policijskega zapisnika sta v moji dokumentaciji).

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanju v roku 30 dni odgovori.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA ZUNANJE ZADEVE

Na vprašanje državnega svetnika Dora Hvalice v zvezi z varstvom interesov državljanov Republike Slovenije v tujini po diplomatskih in konzularnih predstavništvih

Na vprašanje državnega svetnika Dora Hvalice vam pošiljamo naslednje pojasnilo:

1. Redni delovni čas Veleposlaništva RS v Bruslju je vsak delovni dan v tednu od 9.00 do 17.00, uslužbenci pa ponavadi zapuščajo veleposlaništvo še pozneje, med 18.00 in 19.00. Uradne ure, namenjene strankam, so vsak dan od 10.00 do 12.00. V času, ko v veleposlaništvu ni nobenega uslužbenca, je telefonska številka veleposlaništva prevezana na dežurni mobilni telefon, tako da je dežurni uslužbenec veleposlaništva dosegljiv kadarkoli. Znano je, da na tablah, ki jih veleposlaništva nameščajo na stavbe, v katerih delujejo, ni njihovih telefonskih števil, pač pa so te v telefonskih imenikih, z njimi pa razpolagajo tudi pristojni policijski organi.
2. Dne 18. marca 2005 se ni na Veleposlaništvu RS v Bruslju oglasil noben/a slovensk-i/a državljan/ka s prošnjo za pomoč. O kakršnekoli problemu, ki bi ga bil na ta dan imel kak/a slovensk-i/a državljan/ka, ni veleposlaništvo prejelo tudi nobenega obvestila s strani policije, zato kakršnekoli pomoči ni moglo nuditi, saj ni moglo vedeti, da naj bi bila ta sploh potrebna.
3. Že iz opisa konkretnega primera, ki ga je posredoval avtor vprašanja, je razvidno, da prizadeta oseba ni storila tistega, kar bi bilo v takem položaju nujno. Ko je od pristojnega policijskega organa prejela naslov Veleposlaništva RS v Bruslju, bi lahko zaprosila ne samo za telefonsko številko veleposlaništva, ampak tudi za to, da bi uslužbenec pristojnega policijskega organa, ki je obravnaval njen primer, poklical veleposlaništvo in ga informiral o tem primeru. Ker je, kot je bilo že omenjeno, telefon veleposlaništva zunaj rednega delovnega časa prevezan na dežurni mobilni telefon veleposlaništva, bi ji pristojni uslužbenec veleposlaništva zagotovo nudil vso pomoč, ki jo v takih primerih predvideva slovenska konzularna praksa, tako kot se je to doslej zgodilo pri vseh primerih, o katerih je bilo veleposlaništvo obveščeno. S tem bi bil prizadeti osebi prihranjen "občutek ogorčenosti, začudenja in sramu, da imamo takšno diplomatsko

službo", ki v uradnih prostorih veleposlaništva ne čaka štiriindvajset ur dnevno na pomoči potrebne slovenske državljanke.

4. Trditev avtorja poslanskega vprašanja, češ da ni "minimalni državljanski servis zagotovljen vsaj na naši ambasadi v Bruslju", ni resnična. Naše veleposlaništvo je npr. v letu 2004 in prvih mesecih letošnjega leta nudilo slovenskim državljanom, ki so se obrnili na nas s prošnjo za varstvo svojih interesov, naslednje vrste pomoči:
 - Izdaja potnih listov za vrnitev: 12 leta 2004, 3 leta 2005
 - Pomoč priprtim državljanom RS: 3 leta 2004, 2 leta 2005
 - Število obiskov priprtih državljanov RS: 10 leta 2004, 4 leta 2005
 - Število državljanov RS, iščočih pomoč za vrnitev: 4 leta 2004, noben leta 2005
 - število predmetov, najdenih v Belgiji in poslanih v RS: 24 leta 2004, 8 leta 2005.

Seveda pa se je vse to zgodilo na podlagi informacij, ki jih je v tej zvezi prejelo veleposlaništvo s strani prizadetih slovenskih državljanov ali pa pristojnih belgijskih oblasti. Prizadeti slovenski državljanji so namreč tisti, ki morajo, kadar menijo, da bi jim bila potrebna pomoč diplomatsko-konzularnega predstavništva njihove države, to predstavništvo osebno ali po kakršnikoli drugi poti obvestiti, v kakšne vrste stiski ali težavi so se znašli po svoji krivdi ali brez nje. Če diplomatsko-konzularno predstavništvo o tem ni seznanjeno, prizadetim zagotovo ne moremo pomagati.

5. Veleposlaništvo RS v Bruslju je seveda zadovoljno, da se je prizadeta državljanica znašla v "spletu srečnih okoliščin", ki so ji "omogočile prenočišče in vrnitev v domovino", odločna pa zavrača kakršnekoli očitke na svoj rovaš, saj prizadeta oseba ni poskrbela za to, da bi bilo veleposlaništvo kakorkoli seznanjeno o tem, kaj se ji je dogodilo. Ali z drugimi besedami: prizadeta oseba veleposlaništvu ni omogočila, da bi ji to nudilo potrebno po pomoč.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba glede objektov v Gotenici

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji, dne 20. 4. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanje **državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba** glede objektov v Gotenici in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba in predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba **se glasi:**

Ali Ministrstvo za notranje zadeve namerava objekte v Gotenici odpreti za javnost?

Obrazložitev:

Seznanjeni smo, da ogled vasi Gotenica ni možen. Območje s posebnim varovanjem loči rampa, ki javnosti onemogoča dostop. Za ogled so javnosti nedostopni tudi objekti pod zemljo.

Za ohranjanje teh objektov se namenjajo javnofinančna sredstva. Odprtje objektov bi pomenil dostop strokovni in širši javnosti do vpogleda v aktivnosti v preteklosti in poživitev dejavnosti v prihodnosti.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanj v roku 30 dni odgovori.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA NOTRANJE ZADEVE NA VPRAŠANJE

na vprašanje državnega svetnika prof. dr. Janvita Goloba glede objektov v Gotenici

Državni svetnik prof. dr. Janvit Golob je preko predsednika državnega sveta g. Janeza SUŠNIKA ministru za notranje zadeve postavil pisno vprašanje, ki se nanaša na odprtje objektov v Gotenici za javnost.

MNZ RS - v zvezi s postavljenim vprašanjem odgovarja:

V Gotenici ima MNZ RS - Policija v sklopu Urada za logistiko GPU, Center za oskrbo Gotenica in Oddelek za izpopolnjevanje in usposabljanje Gotenica, ki je organizacijska enota Policijske akademije. Osnovna naloga centra je zagotavljanje podpore programom izpopolnjevanj in usposabljanj, ki jih pripravijo v Policijski akademiji GPU, Policijskih upravah in drugi uporabniki iz državne uprave.

Center je zaradi prostorskih danosti organiziran v obliki vasi. Z vsemi stavbnimi zemljišči in stavbišči v naselju Gotenica, upravlja Policija. Vsak objekt v centru ima svojo funkcionalno namembnost (nastanitveni objekti, objekti za prehrano, prostori in poligoni za usposabljanje ter objekti za logistično podporo). Znotraj naselja velja hišni red in določeni varnostni ukrepi, s katerimi se zagotavljajo pogoji za izvajanje izpopolnjevanj in usposabljanj po letnem programu usposabljanj.

Ogled centra je možen za organizirane skupine, ki si ga želijo ogledati. Ogled je omejen le zaradi izvajanja usposabljanj (motenje procesa usposabljanja, varnost obiskovalcev in udeležencev), ki potekajo v

centru, zato se je za datum ogleda potrebno predhodno dogovoriti z vodstvom centra. Pod zgoraj omenjenimi pogoji je center vedno odprt in dostopen javnosti.

V sklopu centra se nahaja tudi podzemni objekt, ki je bil v petdesetih letih prejšnjega stoletja zgrajen za potrebe zaščite takratnega političnega vodstva v izrednih in vojnih razmerah. S spremembo družbenopolitičnega sistema v devetdesetih letih je takratna vlada RS odločila, da objekt dobi drugo namembnost in je bil tudi dostopen javnosti.

V Slovenijo so v mesecu maju 1991 iz Beograda pripeljali zbirko slovenskih filmov (kulturna dediščina). Ker v tistem času Arhiv Slovenije ni imel svojih prostorov, ki bi imeli ustrezno mikroklimo, je bil za hrambo filmov določen podzemni objekt v Gotenici. Ko se je v slovenskem prostoru leta 1994 ustanovil še javni zavod Slovenska kinoteka, ki tudi ni imel lastnih prostorov za hrambo filmov, je dobil za hrambo filmskega materiala ostale prostorske zmogljivosti objekta. Tako si danes stroške tekočega in investicijskega vzdrževanja s pogodbo delijo vsi trije uporabniki podzemnega objekta.

Za hranjenje filmskega materiala v objektu se zahtevajo posebni pogoji mikroklimo, stalna temperatura in vlaga. Da ne prihaja so velikih sprememb mikroklimo, so obiski večjih skupin omejeni. Omogočeni so le osebam in skupinam z utemeljenim razlogom za obisk objekta (zgodovinarji ipd.).

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca v zvezi z odnosi med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Jožeta Ilca**, ki se nanašajo na odnose med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

- Koliko časa bo Ministrstvo za zunanje zadeve RS izvajalo pasivno politiko glede vseh kršitev in posegov Republike Hrvaške proti Republikli Sloveniji?
- Na kakšni osnovi ministrstvo brezpogojno podpira vstop Republike Hrvaške v Evropsko unijo?
- Ali ministrstvo pozablja, da je organ Republike Slovenije, ki mora varovati interese te države in ne sosedov?

Obrazložitev:

Od ustanovitve države Republike Slovenije Republika Hrvaška uveljavlja različne zahteve v škodo RS. Zatrjuje, da ji pripada slovensko ozemlje v Piranskem zalivu, na Trdinovem vrhu, ob reki Muri, ovira ribiče na reki Muri ipd. V zadnjem času je zaplenila brod na reki Muri, ne spoštuje veljavnega dogovora o NEK. Sedaj je šla še tako daleč, da postavlja pogoje, kje sme biti lokacija radioaktivnih odpadkov v Republikli Sloveniji.

Tako ravnanje presega že vse meje. Ministrstvo za zunanje zadeve RS pa na to ne reagira in se ponaša pasivno, da ne rečemo servilno. Ponavljajo se razne izjave: "Ne smemo zaostrovati zadev, umirjati žogico ipd.", kar nikakor ni vredno predstavnikov slovenske države. Popolnoma nesprejemljivo je, da Ministrstvo za zunanje zadeve RS izjavlja, da bo brezpogojno podpiralo vstop Republike Hrvaške. Kje je tukaj razlog za tako delovanje? Kje so slovenski nacionalni interesi?

Postopek Ministrstva za zunanje zadeve RS v odnosih s sosedi nikakor ne kaže pozitivnih rezultatov za slovensko državo.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca glede zagotavljanja finančnih sredstev za vzdrževanje šolskih objektov in površin

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Jožeta Ilca** glede zagotavljanja finančnih sredstev za vzdrževanje šolskih objektov in površin in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za šolstvo in šport, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca se glasi:

· Ali ima Ministrstvo za šolstvo in šport RS v proračunu RS za leto

2005 zagotovljenih dovolj finančnih sredstev za redno vzdrževanje šolskih objektov in površin?

Obrazložitev:

Namen vzdrževanja je, da nepremičnina ohrani svojo vrednost in funkcionalnost. Pomanjkljivo in nezadostno vzdrževanje nujno povzroči propadanje objekta, kar na koncu predstavlja nepopravljivo škodo. Zato je redno vzdrževanje nujnost.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za šolstvo in šport, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca v zvezi z boleznijo "praskavec"

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Jožeta Ilca** v zvezi z boleznijo "praskavec" in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter Veterinarski upravi Republike Slovenije, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

- Kdaj se je v Sloveniji pojavila pri ovcah bolezen "praskavec"?
- Kaj je vzrok za nastanek te bolezni?

- Kakšni ukrepi so potrebni za njeno ozdravitev in kateri so že izvedeni?
- Ali se ta bolezen prenaša tudi na druge živali in na ljudi?

Obrazložitev:

Pojav bolezni pri domačih živalih ni zanemarljiva zadeva. Nastanejo vprašanja primernosti obolelih živali in drugih živali za prehrano kakor tudi nevarnost ali možna nevarnost razširitve te bolezni na druge živali. Vsekakor pa je treba biti še posebej pozoren, ali se ta bolezen lahko prenese tudi na ljudi. Zato so nujni ustrezni ukrepi.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanje v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Marjana Maučeca v zvezi z nošenjem orožja hrvaških policistov v Prekmurju

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Marjana Maučeca** v zvezi z nošenjem orožja hrvaških policistov v Prekmurju in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Marjana Maučeca in predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanja preuči in nanju odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Marjana Maučeca se glasita:

Koliko časa bo še Republika Slovenija dopuščala, da brez dovoljenja slovenskih organov hrvaški policisti neovirano nosijo orožje v Prekmurju, ko se vozijo prek šestih slovenskih vasi brez nadzora, in kdo bo nosil odgovornost za morebitni eksces?

Koliko dovoljenj za vstop hrvaških policistov z orožjem na slovensko ozemlje v Prekmurju je že izdala policija in za kakšen namen?

Obrazložitev:

Po 36. členu zakona o nadzoru državne meje - uradno prečiščeno besedilo (ZNDM-1-UPB1) (Uradni list RS, št. 20-873/2004) se vstop v Republiko Slovenijo sicer lahko dovoli pripadnikom tujih varnostnih organov v uniformi, z orožjem in z vozili, ki so označeni z njihovimi znaki in emblemi, vendar mora dovoljenje za vstop tujih varnostnih organov na ozemlje Republike Slovenije izdati policija pod pogojem, da to ni v nasprotju z interesi Republike Slovenije.

Po 37. členu smejo ne glede na določbe prejšnjega člena vstopiti v Republiko Slovenijo in izvajati z mednarodnim sporazumom določene ukrepe za nadzor državne meje in druge naloge mednarodnega policijskega sodelovanja pooblaščen osebe drugih držav, prav tako pa smejo, v skladu z mednarodnimi sporazumi, tovrstne ukrepe in naloge izvajati tudi policisti Republike Slovenije v tujini. Ob pogoju vzajemnosti smejo na ozemlju Republike Slovenije pripadniki tujih varnostnih organov, ki izvajajo naloge in ukrepe iz prejšnjega odstavka tega člena, brez posebnega dovoljenja nositi

uniformo, osebno orožje ali druga prisilna sredstva, če je to del njihove službene opreme, vendar smejo orožje in druga prisilna sredstva uporabiti le, če je to potrebno, da bi odvrnili od sebe ali koga drugega istočasen protipraven napad.

Gornja člena iz zakona o nadzoru državne meje sta edina podlaga za nošenje orožja tujih varnostnih organov v Republikli Sloveniji, zato je vprašljivo ravnanje naše države v primerih, ko dovoljenje s strani policije ni bilo izdano. V Prekmurju smo priča velikemu številu dogodkov, v katerih se hrvaška policija s službenimi avtomobili vozi prek šestih vasi v Prekmurju policija R Slovenije pa za to najverjetneje ni izdala nobenega dovoljenja. Zastavlja se vprašanje podlage in vzroka za takšno ravnanje hrvaške policije in na drugi strani za pasivnost slovenske policije v primerih, ko je prišlo do takšnih dogodkov. Ob negativnih dogodkih, ki se kar vrstijo v Prekmurju v zvezi z R Hrvaško, se tudi postavlja vprašanje odgovornosti za morebitne dogodke, ki bi lahko pripeljali do neupravičene uporabe orožja na slovenskem ozemlju s strani hrvaške policije.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanji preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanju v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Marjana Maučeca v zvezi z odnosi med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško

Državni svet Republike Slovenije je na 33. seji, dne 18. 5. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) obravnaval vprašanji **državnega svetnika Marjana Maučeca** v zvezi z odnosi med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanji državnega svetnika Marjana Maučeca in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanji preuči in nanju odgovori.

Vprašanji državnega svetnika Marjana Maučeca se glasita:

Ali organi Evropske unije vedo za početje hrvaške policije, ki brez dovoljenja Republike Slovenije kot članice Evropske unije dopušča, da hrvaški policisti neovirano nosijo orožje v Prekmurju, ko se vozijo prek šestih slovenskih vasi?

Kaj bo storila Republika Slovenija glede tatvine broda na reki Muri v Hotizi?

Obrazložitev:

Zakon o nadzoru državne meje - uradno prečiščeno besedilo (ZNDM-1-UPB1) (Uradni list RS, št. 20-873/2004) v 36. in 37. členu natančno določa pravico vstopa pripadnikov tujih varnostnih organov z orožjem v Republiko Slovenijo. Omenjena člena iz zakona o nadzoru državne meje sta edina podlaga za nošenje orožja tujih varnostnih organov v Republikli Sloveniji. V Prekmurju smo priča velikemu številu dogodkov, v katerih se hrvaška policija s službenimi avtomobili vozi prek šestih vasi v Prekmurju, policija R Slovenije pa za to ni izdala nobenega dovoljenja. Eden izmed odgovorov Republike Slovenije na ravnanje hrvaških varnostnih organov je tudi obvestilo organov Evropske unije o početju hrvaške policije in s tem Republike Hrvaške kot ene izmed kandidatk za vstop v Evropsko unijo. V tej zvezi je tudi drugo vprašanje, ki se nanaša na možnosti rešitve že nastalega problema in preprečitve podobnih dogodkov v prihodnje.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanji preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) nanju v roku 30 dni odgovori.